Het VERBOND der GROENE DOLKEN

Een Avontuur van

ERIC de NOORMAN

Deel 17 HET VERBOND DER GROENE DOLKEN
Het vervolg van deel 16 De wolven van Scor

Versuft blijven de drie mannen een ogenblik liggen. Een schemerige ruimte omhult hen. Niets beweegt. Toch is het of een zesde zintuig de Noorman waarschuwt, dat vanuit de schaduwen gevaar loert; een gevaar dat langzaam nadersluipt . . . „W-we zijn dood . . .!" mompelt de roerganger Orm somber. „We zijn i-in de onderwereld. H-hier houdt alles op. Ik kan niet zeggen dat me dat spijt . . ." „Orm!" klinkt Erics stem kort. Zijn scherpe ogen hebben een gat hoog aan de muur ontdekt. „Kom hier!" Hij wenkt ook de man van het Verbond der Dolken. „Klim op Orms schouder en zie of je die opening bereiken kunt." Een dof gegrom achter hen doet de Noorman bliksemsnel zijn zwaard trekken, en als de zeeman een schichtige blik over zijn schouder werpt, breekt het koude zweet hem uit. „Een b-b-beer!" Langzaam schuift een logge vorm uit de schaduwen nader. De muil hangt open. De kleine ogen beloeren de mannen vol dierlijke woede. Haastig wijkt de Noorman terzijde. „Achteruit! Hij valt aan!" bijt hij zijn beide volgelingen toe. Zijn waarschuwing komt geen ogenblik te vroeg. Reeds richt het grote dier zich op zijn achterpoten en waggelt onder woedend gegrom nader. Met een grimmig gebaar treedt de Noorman hem tegemoet. Naast het reusachtige beest lijken man en zwaard belachelijk klein en hulpeloos. Orm slaat huiverend de handen voor de ogen. „N-nu dat nog!" kermt hij schril. „Nu zijn we eenmaal in de onderwereld en nu jagen ze nog beren op ons af ook . . .!"

Een flitsende zwaardslag doet de beer terugdeinzen. Verbaasd staat het dier een ogenblik roerloos. Bloed druppelt langs de ruige vacht. Dan, in een razernij die hem iedere voorzichtigheid doet vergeten, stormt het beest grommend op de kleine figuur tegenover hem toe. Als het woeste dier hem tot enkele passen genaderd is, schiet Erics zwaard sneller dan het oog kan volgen omlaag. Een razend gebrul klinkt op. Dan wordt alles stil. Orm raakt voorzichtig de arm van de Noorman aan, die onbeweeglijk neerstaart op zijn verslagen tegenstander. „Is deze nachtmerrie voorbij?" mompelt de roerganger ongelovig. „. . . en we z-zijn nog niet eens d-dood??" „Dat dier was net zo goed een gevangene van Scorr als ik . . ." zegt de Noorman zacht. „In het woud zou hij me nooit hebben aangevallen." Hij draait zich plotseling om en loopt weg. „En dood zijn we nog lang niet!" zegt hij kort. „Probeer het gat te bereiken." Doch juist als Orm hun metgezel van het Verbond der Dolken op de schouders heeft genomen en deze met een juichkreet de rand van de opening onder zijn handen voelt, hoort de Noorman een scherp gerucht boven hen. Op hetzelfde ogenblik onderscheidt hij aan de rand van het valluik een donkere gestalte, en hoort hij Scorrs snijdende stem: „Snel! Grijp hen! Zij trachten te ontkomen . . ."

Scorr sist woedend als hij Eric en zijn beide makkers door het smalle gat in de wand ziet verdwijnen, maar hen niet bereiken kan. Hij wendt zich driftig tot de priester van de Beer, die de Noorman in de valkuil heeft gelokt. „Dwaas! Waarom stelde je mij niet sneller op de hoogte. Moet deze Noorse hond mij voor de tweede keer ontgaan! Vang hem! Neem alle krijgers die je nodig hebt en doorzoek dit gebouw! En wanneer je hen niet vindt . . ." De voerman Alhabar lacht tevreden als hij het dreigende gebaar ziet waarmee zijn meester de laatste woorden aanvult. Intussen heeft Eric zijn mannen naar het einde van de smalle tunnel geleid. Hij wendt zich tot de man van het Verbond der Dolken. „Jij kent dit gebouw. Snel. Denk na. Is er een plek waar wij ons kunnen verschuilen?" „Ik ken zo'n plaats, heer," knikt de man ernstig. „Maar zij is ver van hier verwijderd en het zal moeilijk zijn haar te bereiken." „Het is onze enige kans," zegt de Noorman kort. „Wijs ons de weg." Snel volgen zij de telkens angstig rondspiedende man door het doolhof van gangen en trappen. Doch juist als zij een kruispunt bereiken, verneemt de Noorman in de verte een waarschuwend geschreeuw. En op hetzelfde ogenblik duiken enkele krijgers op.

Als de krijgers van de Beer nader stormen, wendt de Noorman zich snel tot Orm. „Terug," beveelt hij. „Ik zal trachten hen tegen te houden." De strijd duurt slechts een ogenblik. Het snelle zwaard van de Noorman doet de eerste krijger ineenzakken voor de man tijd vindt om zijn schild te heffen. En juist als de tweede om hulp wil schreeuwen, velt een tweede slag hem. Eer de krijgers, die in de verte naderen, te hulp kunnen komen, is de Noorman reeds in de zijgang verdwenen en rent achter zijn vluchtende vrienden aan. Als zij verder lopen, horen zij overal in het gebouw waarschuwende kreten en voetgestamp. Scorrs krijgers beginnen te begrijpen in welk gedeelte van de gangendoolhof hun prooi zich tracht te verbergen . . . „We z-zijn verloren!" beweert Orm somber wanneer ze een trap afrennen en zowel boven als voor hen dreigende voetstappen en wapengekletter naderen. De man van het Verbond wijst hijgend op een smalle nis, die zich, nauw zichtbaar, in de diepe schaduw in de zware muur aftekent. Eric begrijpt wat hij bedoelt en knikt. En een ogenblik later staan de drie mannen roerloos tegen de muur gedrukt, luisterend naar de stappen van hun jagers die aan weerszijden naderen.

Op nog geen tien pas afstand trekken Scorrs krijgers voorbij en als hun stemmen in de verte wegsterven, kijken zij elkaar een ogenblik zwijgend aan. „De plek waar wij ons kunnen verbergen!" zegt de Noorman tot de man van het Verbond der Dolken. „Ja, heer! Daarheen!" Snel gaat hij hen voor. „Het is niet slechts een plek waar wij ons kunnen verbergen. Het is een plaats van waaruit wij dit oord kunnen verlaten! Ziet!" En snel opent hij een deur. „Scorrs eigen vertrek," fluistert de man van het Dolkenverbond. „Hier bevindt zich een toegang tot het netwerk van geheime gangen dat onder dit gebouw ligt en één ervan is een vluchtgang – naar buiten! Het Verbond zond mij speciaal hier heen. Maanden heb ik als slaaf hier gewerkt, om de geheime toegang te vinden. Maar wij moeten ons haasten," onderbreekt hij zichzelf angstig. „Als men ons vindt zijn wij verloren. Dit is onze enige kans op ontsnappen . . ." „Niet voor mij!" Ze kijken Eric verbaasd aan. „Ik ben hier binnengedrongen om mijn drie vrienden te vinden. En niet eerder verlaat ik dit gebouw voor ik weet waar zij zich bevinden!" „Maar dit is zelfmoord!" fluistert de slaaf bezwerend. „Vergeet uw vrienden. Dit is uw enige kans! Gebruik haar, of ge zijt voor altijd verloren. Scorr is niet te bevechten!" „Juist!" klinkt het spottend uit de deuropening. En als Eric zich met een ruk omwendt, staart hij in 't duivelachtige gelaat van . . . Scorr!

„Snel!" bijt de Noorman Orm toe. „Volg deze man naar de geheime gang. Ik blijf om de aftocht te dekken!" En wanneer hij merkt dat Orm niet van zins schijnt zijn aanvoerder in de steek te laten, herhaalt hij: „Snel Orm! Als er mij iets overkomt moet er één achterblijven om Halfra en de anderen te redden! Ga!" Zonder hem een blik te gunnen trekt hij zijn zwaard en loopt Scorr tegemoet. Het laatste dat de zeeman van hem ziet als hij de angstige man van het Verbond volgt, is een woeste warreling van vechtende gestalten. „Dit is een gelukkige ontmoeting, mijn waarde . . ." sist Scorr Eric toe. „Sinds het uur dat je mij van mijn paard beroofde, heb ik nergens zo vurig naar verlangd als je terug te zien!" Hij heft zijn zweep. „Daar! Noorse hond! Leer thans hoe Scorr weggelopen slaven behandelt . . ." De zweep suist neer. Doch met een bliksemsnelle beweging brengt de Noorman zijn zwaard omhoog. Met één slag woelt het zwiepende leder zich vast om het lemmet. En terwijl de hem omringende krijgers een kreet van verbazing ontsnapt, rukt Eric Scorr het wrede wapen uit de hand. „Leer dan hoe Eric de Noorman lafaards behandelt . . ." klinkt het hard, terwijl een striemende slag Scorr treft. „Ik vrees jou niet, Scorr!"

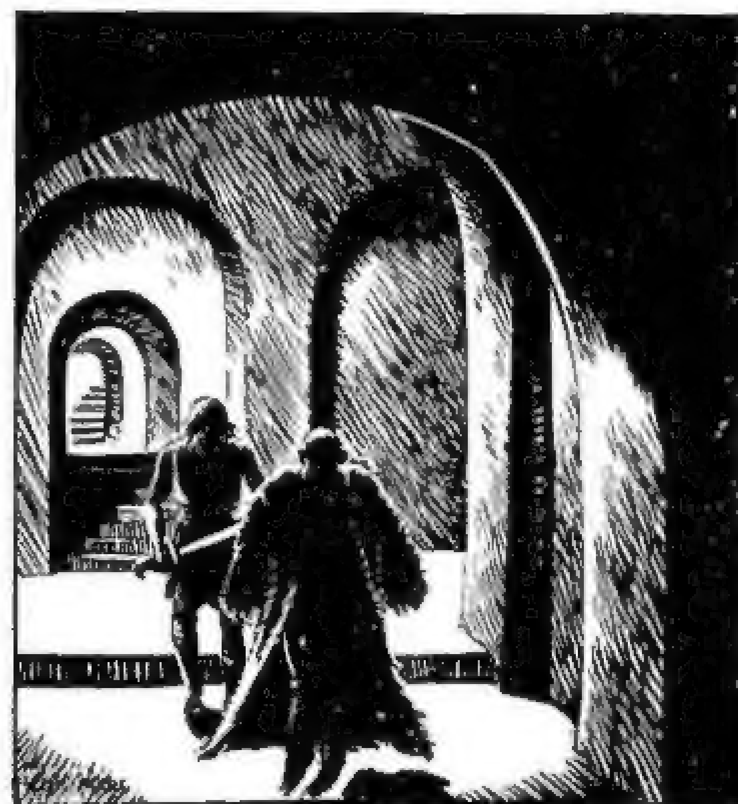
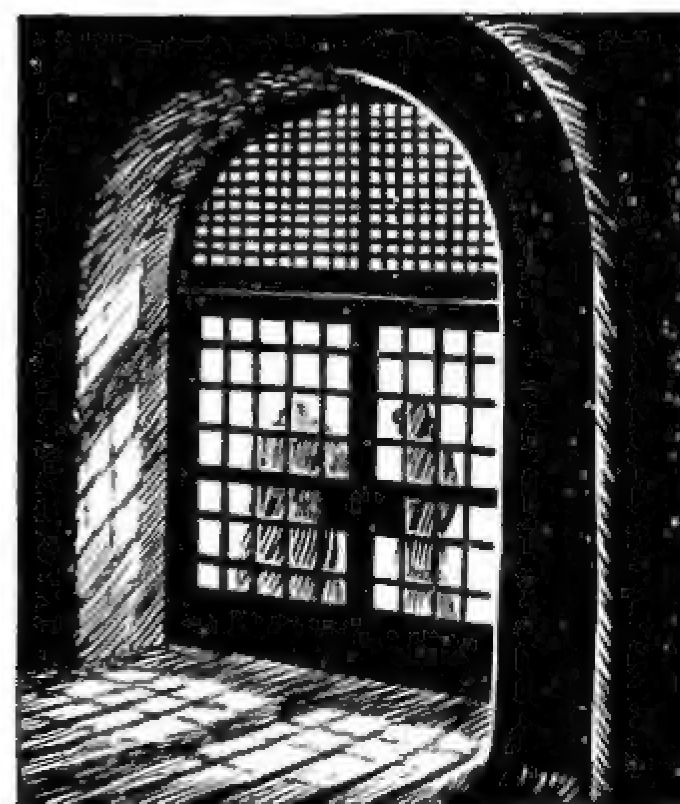

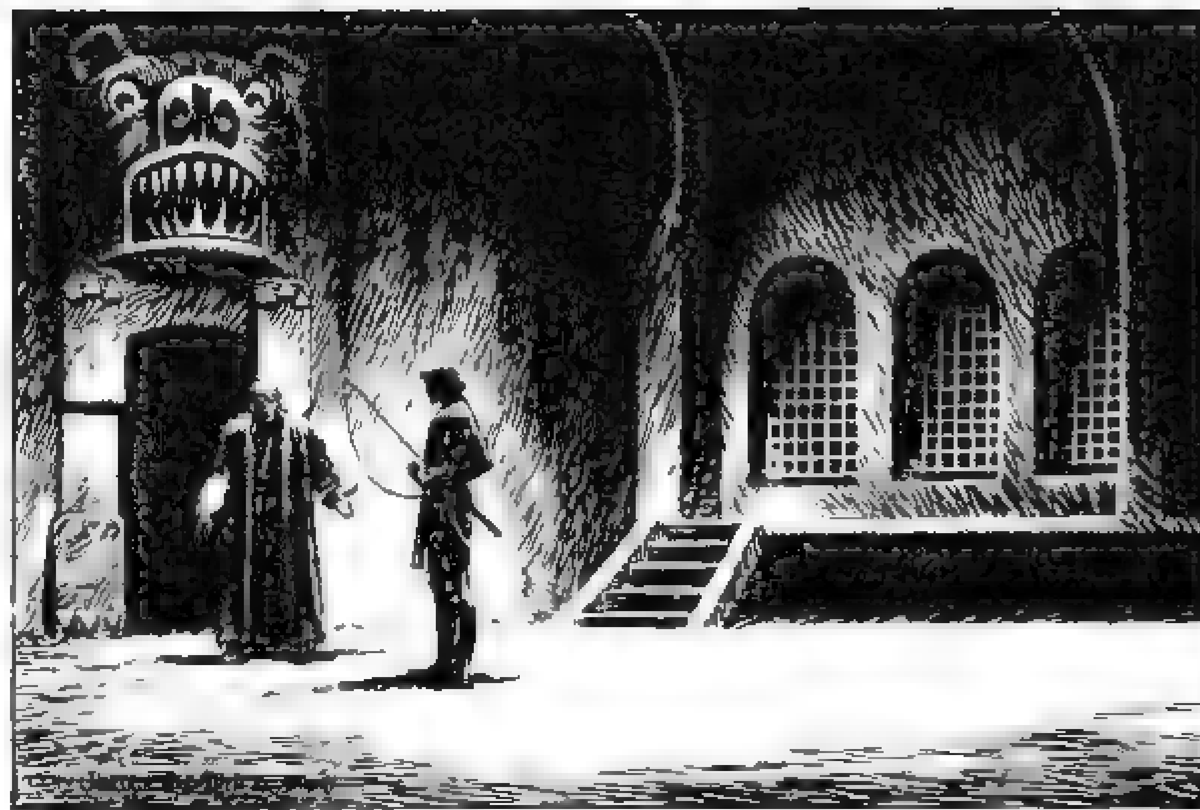
Woede en haat verwringen Scorrs trekken als hij ziet hoe Erics zweepslagen zijn mannen terug doen deinzen. „Sta!" grauwt hij. Dan richt hij zich tot de Noorman. „Dwaas ... geef je over. Denk jij dat je ons kunt weerstaan!?" „Je kunt mij laten doden," zegt de Noorman rustig. „Doch ik vermoed dat velen van jullie mij voor zullen gaan door de Grote Poort der Duisternis en jij zal de eerste zijn Scorr! Ik kan mijn vrienden niet meer bevrijden - ik zal hen alleen wreken!" „Je vrienden?" peinzend strijkt de hogepriester van de Beer zich over de bloedrode striem, die Erics zweepslag op zijn gelaat heeft achtergelaten. „Gesteld dat jouw leven je vrienden kon vrijkopen ...?" De Noorman staart hem strak aan ... „Werp je zwaard weg en geef je over en ik beloof je dat je vrienden hun vrijheid zullen krijgen." Zij staren elkaar een ogenblik aan. Dan knikt de Noorman. „Akkoord, mijn leven voor mijn vrienden. Doch niet eerder geef ik mijn zwaard, dan dat ik gezien heb hoe jij hen in vrijheid stelt." „Je kunt mij volgen naar mijn kelders en toezien, hoe ik hen loslaat, zo ge daar op staat," mompelt Scorr effen. „En je mannen blijven hier," vult de Noorman kalm aan. Even aarzelt Scorr. Dan kruipt er een sluwe glimlach om zijn lippen. „Akkoord! Mijn mannen blijven hier. Jij en ik dalen in mijn kelders af. Alleen ...!"

Er heerst een doodse stilte in het vertrek als Eric Scorr met een kort gebaar te kennen geeft hem voor te gaan. Zwijgend maken de wapenknechten ruimte. Er gaat een verward gemompel op als de deur zich achter de beide mannen sluit. „Hierheen, mijn waarde!" grijnst Scorr en leidt de Noorman langs nauwe trappen omlaag. „Gij zult nog leren hoeveel zorg ik voor mijn gevangenen heb. Diep en veilig zitten zij opgesloten." Hij blijft staan voor een zwaar, smeedijzeren hek, waarboven een zware berekop dreigend op hen neerblikt. „Achter deze poort begint hun rijk. Ik hoop dat het je bevallen zal. Hier heerst veel rust. Men wordt niet gestoord en vergeet het hopen. Soms duurt het jaren eer men opnieuw iemand ziet." Hij haalt een kleine sleutel onder zijn kleed te voorschijn. „Hoe jammer dat je geen afscheid kunt nemen van de kleine man, die dwaas genoeg was je te vergezellen. Hij scheen op je gesteld – wat hem natuurlijk niet belette te vluchten toen je in moeilijkheden kwam . . ." Op geen twintig meter afstand balt Orm bij het horen van die woorden getergd de vuisten. De man van het Verbond der Dolken wilde onmiddellijk vluchten, doch met veel gejammer en nog meer krachttermen heeft de sombere zeeman hem er toe gebracht een poging te doen de Noorman te hulp te komen. Argwanend gluurt hij om de hoek als Scorr het ijzeren hek opent. „Men kan die jonge jongens geen ogenblik alleen laten," gromt Orm bitter. „Er moet altijd 'n ouwe zeebonk in de buurt blijven om op ze te passen . . ."

„Volg mij thans naar de plaats die je vrienden gaan verlaten, Noorman!" zegt Scorr met een vreemde lach. „En waar je zelf verblijf zult houden." Een koude tocht waait hun tegemoet. De Noorman krijgt het gevoel dat de gangen in de vorm van een dalende spiraal zijn gebouwd. Juist als hij meent het diepste punt van de spiraal te naderen, opent Scorr een tweede deur – en voor hen strekt zich een grote holle ruimte uit. „Kom mijn waarde!" Als zij de ruimte doorlopen klinken hun stappen hol in de stilte. Met afgrijzen merkt de Noorman op hoe aan weerszijden zware kooien in de muur zijn gebouwd. Soms klinkt daaruit een zacht geroep en eenmaal ziet hij de witte vlek van een gelaat tegen de tralies gedrukt. Voor een tweede deur, waarboven een grote berekop star voor zich uit staart, blijft Scorr opnieuw staan. „Wel, mijn vriend, begin je je besluit nog niet te betreuren?" klinkt het slepend. Eric haalt de schouders op. „Wat ik gezegd heb, geldt! Laat mij zien hoe je Halfra en de anderen de vrijheid hergeeft . . . en ik geef je in ruil mijn zwaard. Waar zijn zij?" Scorrs ogen vestigen zich met een eigenaardige uitdrukking op de Noorman. „Je houd je woord? Let dan op hoe ik het mijne houd." Hij wijkt terug naar de muur. „Je vrienden zijn in mijn macht." Hij stoot een korte, honende lach uit als zijn vingers de stenen wand beroeren. „En jij eveneens, Noorse hond . . .!" Op hetzelfde ogenblik springt boven hen een verborgen luik open, en een dun net stort zich als een web over de Noorman uit . . .

In het gewelf galmt Scorrs gelach hol na als hij ziet hoe het net de Noorman plotseling machteloos maakt. Een ogenblik blijft Eric doodstil liggen. „Het is waar. Dit kon ik van je woord verwachten," zegt hij dan met onuitsprekelijke minachting. „Dwaas!" mompelt Scorr. „Heb je werkelijk geloofd dat een belofte mij bindt? Niets bindt Scorr! Je vrienden zijn reeds lang niet meer hier. Doorgezonden heb ik hen naar de 'Verboden Stad', waar de Meester van de Beer over hen zal beschikken. Ah . . . dat jaagt je angst aan, nietwaar? Je vrienden, de opstandige boeren van 'Het Verbond der Dolken', hebben je wellicht verteld wat een gevangene te wachten staat in de 'Verboden Stad'." Eric antwoordt niet. Zijn zwaard is hem uit de hand gegleden toen Scorrs web hem bedolf, doch behoedzaam tast zijn hand naar de stenen dolk met de vrouwenkop op het heft . . . Reeds raakt het stenen lemmet de mazen van het zware net. Maar juist als de Noorman naar een punt tast waar hij met enkele sneden het weefsel kan vernietigen, bemerkt Scorr zijn bewegingen. Als een lichtflits schiet diens zwaard uit de schede. „Besef je nog niet dat je verloren bent! Niemand ontkomt aan Scorr!" De stenen berekop boven de deur kijkt met dode ogen toe als de man in de wolvepels met lange passen op het web toesluipt. Het licht der spookachtige flambouwen glimt in het opgeheven zwaard . . .

„Sterf dan, Noorman . . ." Scorrs stem smoort plotseling weg als een knoestige arm hem van achteren omvat. „En nou is het uit met dat stiekeme geknoei," tiert Orm met sombere voldoening, terwijl hij de man in de wolvepels neerslaat. „Nou wordt het tijd dat je eens leert om zulke streken niet uit te halen waar 'n fatsoenlijk zeeman bij is!" Hij laat het slappe lichaam van zijn vijand op de stenen vloer vallen. „Daar . . . landhaai . . .!" „Bedankt Orm!" zegt Eric, die vol verbazing de morsige zeeman uit de schaduw heeft zien opduiken. „Jawel bedankt . . .!" briest de stuurman bitter. „Een degelijke roerganger in doodsgevaar lokken. Als ik tijd had kreeg je nu een pak slaag met een stuk touw, koning of niet!" Hij grijpt de dolk en begint Eric zorgvuldig los te snijden. „Flink doen met een eindje zwaard en je vrienden in doodsangst laten zitten, dat is het wat de klok slaat. Ik had er nooit aan moeten beginnen! Weet je zeker dat je je goed voelt?" „Uitstekend!" zegt de Noorman lachend, zijn foeterende vriend de hand drukkend. Dan wendt hij zich tot de man van het „Verbond der Dolken". „Wijs ons de weg naar de geheime uitgang." „Eindelijk wordt-ie wijs," gromt Orm. Tien minuten later staan ze bij een rond gat. Er stijgt een sterke grondlucht uit omhoog. „Gelukkig, de ladder staat er. Meestal wordt die weggehaald," fluistert de man van het Verbond. „Wel ja. Laten we de zaken zonnig bekijken," gromt Orm kwaadaardig. „Een heerlijke ladder. Blij dat ik daarlangs als een mol in de grond mag kruipen. Ik kan m'n geluk niet op." En snuivend verdwijnt hij in de diepte . . .

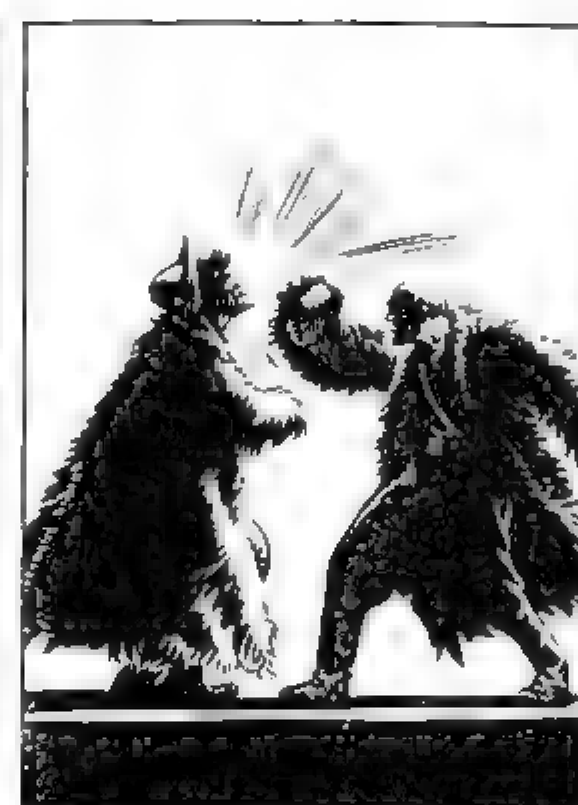

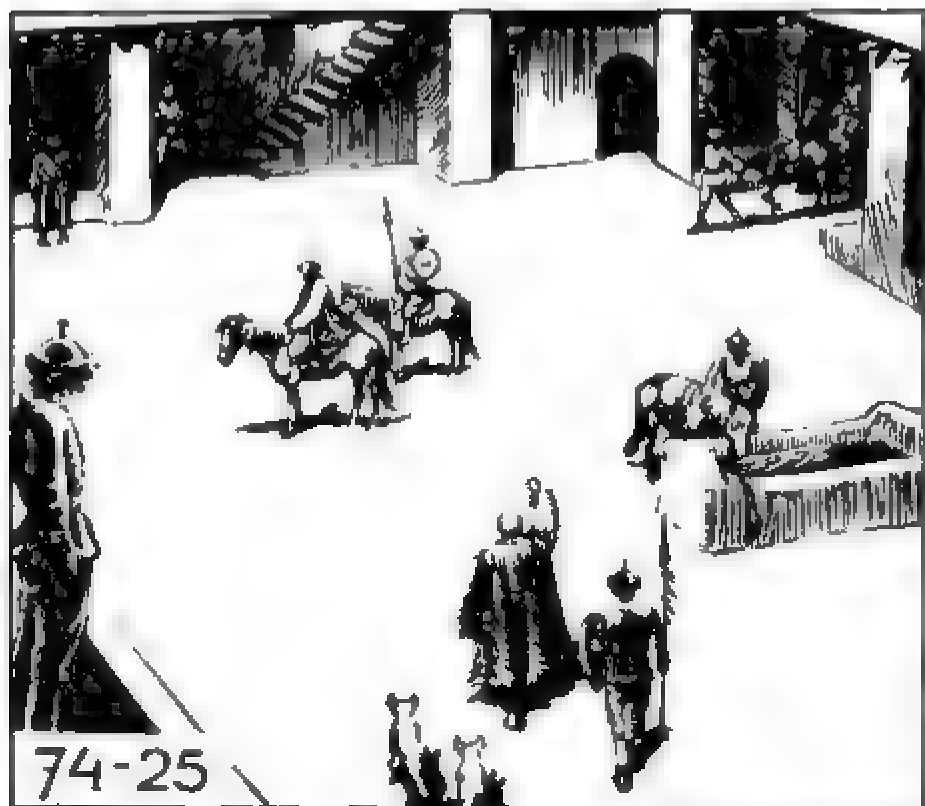
Aan de voet van de ladder strekt zich een in de rotsen uitgehouwen gang uit. „Wat een oord voor een stuurman!" gromt Orm, als de zware rotsen hen steeds meer insluiten. „Wat een narigheid en een ellende!" „Waar breng je ons heen?" vraagt Eric hun gids. „Weet je een plaats waar wij veilig zijn?" „Alleen bij mijn volk, heer, bij de aanhangers van het Verbond der Dolken. Doch de tocht daarheen is zwaar en lang. Er valt niets met zekerheid te zeggen als Scorr . . ." „Als het onze enige kans is moeten wij het wagen," onderbreekt de Noorman hem schouderophalend. „Kijk daar! licht in de verte . . ." „Dat moet een vergissing zijn," snuift Orm bitter. „We komen nooit meer uit dit grafgewelf." Hij foetert nog als zij het einde van de gang bereiken en het ravijn voor zich zien. Snel helpen zij elkaar de steile wand af te dalen. Orm haalt diep adem. „En nu maar wachten op Scorrs wolven," mompelt hij opgewekt. „Ach, ach, wat een leven!" Maar Eric staart naar Scorrs bolwerk, dat zich hoog in de verte verheft. „Wij rekenen nog af, o Scorr!" fluistert hij met opeengeklemde tanden. „Je hebt Halfra en mijn andere vrienden naar de Verboden Stad gezonden! Ik zal hen er uit bevrijden – al moest het mij mijn leven kosten!"

Enkele krijgers vinden Scorr bewusteloos in het gewelf, waarin hij meende het lot van de Noorman te kunnen bezegelen. Ontzet brengen zij hem bij. Scorrs woede is onbeschrijflijk als hij beseft, dat de man, die hij het meest van allen haat, hem opnieuw door de vingers is geglipt. Met overslaande stem beveelt hij zijn mannen het gehele gebouw te doorzoeken. Maar het is of zijn eigen haat hem influistert langs welke weg de Noorman ontkomen is, en gevolgd door de spookachtig giechelende voerman Alhabar, loopt hij naar de ingang van de geheime gang. Met een schreeuw van woede grijpt hij de ladder, die uit het gat opsteekt. „Welke slaaf heeft deze ladder hier laten staan?" gilt hij. „Heb ik niet uitdrukkelijk bevolen dat deze ladder nimmer in de toegang mocht achterblijven? Zonder dat zouden de honden nooit in staat geweest zijn te ontsnappen. Dood de ellendeling, die deze nalatigheid beging. Alhabar! Snel! Sleep hem voor me!" „Groot is de macht van Scorr . . ." snerpt de voerman, hoestend van de lach. „Hé . . . hé . . . Gij zelf waart het, heer, die beval dat de ladder moest blijven staan, toen wij de laatste maal van de gang gebruik maakten . . ." Hij barst in een nieuw gegiechel uit. „Zelfs Scorr kan aan Scorr niet weerstaan . . ." Een vuistslag doet de voerman wankelen. „Lach niet, worm!" bijt de hoofdman hem grauwend toe. „Of ik laat u in de plaats van de Noorman in mijn kerker opsluiten! Ga heen! Laat mijn wolven los! Haal ruiters. Wij zullen deze Noorse hond opjagen tot wij hem in handen hebben. Voort . . ." „Groot is de wijsheid van Scorr . . ." grinnikt de voerman gesmoord. „Niets kan hem weerstaan. Wolven! Ruiters! Wees gerust heer! Laat dit maar aan uw trouwste dienaar over . . ."

Als Scorr enkele ogenblikken later het sombere burchtplein betreedt, zit Alhabar hem reeds te paard op te wachten. Van alle zijden haasten ruiters zich nader. Een vreesachtige dienaar laat Scorrs wolven los, die hun meester met doordringend gehuil begroeten. „Maak voort, zotte troep!" snerpt Alhabar grijnzend. „De meester wacht." Scorr duwt nors een krijger terzijde. „Gaat heen, luie slaven! Alhabar en ik rijden met mijn dieren uit! En als wij terugkeren, zul je leren, hoe ik traagheid beloon!" bijt hij zijn krijgers toe. „Maar heer ... Alhabar zei ..." mompelt een der knechten schuw. „Hé, hé, wie let op de kikker als de reiger spreekt," kakelt Alhabar opgetogen. „Ge zult er van lusten, luie kinkel." Dan geeft hij zijn paard de sporen en holt achter Scorr aan, die reeds de poort uitjaagt, omstuwd door zijn wolven, waarvan het gehuil onheilspellend door de wind wordt voortgedragen.

Als de drie vluchtelingen het verre geluid horen, schudt Orm somber het hoofd. „Daar komt dat duivelsgebroed!" prevelt hij troosteloos, snel achter de ander aanschietend. „Waarom lopen we nog hard? Het staat nu toch wel vast dat we reddeloos verloren zijn." „Daarginds is het pad dat naar onze schuilplaats leidt," hijgt de gids en hij maakt een wijzend gebaar. Voor hen strekt zich een drassige vlakte uit, waarover dikke nevels zacht heen en weer bewegen. Geheimzinnig steken dode bomen hun takken op uit het mistgordijn. Achter hen wordt het gehuil van Scorrs wolven sterker ...

Terwijl het gehuil van Scorrs wolven zwakker wordt in de verte, dalen zij snel af naar de met nevels overdekte vlakte. De bodem is drassig. Zo nu en dan duikt uit de mist een ruw gehakt stenen beeld van de Beer op, doch deze tekenen van Scorrs macht zijn verweerd en overwoekerd. Scheefgezakt in de weke grond lijken zij machteloos. De dodelijke stilte van het moeras omhult hen aan alle zijden; en het trage rondwervelen der nevels is de enige beweging. „Weet je hoe je gaan moet?" vraagt de Noorman zacht aan hun gids. De man knikt. „Ja, heer! Doch pas op dat ge geen stap afwijkt van mijn weg! Dit moeras is verraderlijk . . ." Orm de roerganger gromt kwaadaardig. „Verraderlijk! Dit oord is een broedplaats van boze watergeesten. Let op mijn woorden. Dit is een onbehoorlijke plaats om dood te gaan. Er gaat iets gebeuren. Ik voel het in mijn oude botten . . ." „Stil!" sist de Noorman hem plotseling toe. Scherp luistert hij. Een ogenblik heeft hij het gevoel gehad, dat hij een stem hoorde; een zacht, geheimzinnig geroep, dat van heel ver uit het met nevels overdekte moeras komt aanwaaien . . .

Orm en de man van het „Verbond der Dolken" kijken vragend naar de Noorman. „Ik meende een stem te horen," zegt Eric zacht. „Roept daar niet iemand in de verte?...!" Orm prevelt bezwerend onder zijn snor. Alles is mogelijk in dit moeras. Het zal een watergeest zijn, die honger heeft..." Hij wendt verschrikt het hoofd als hun gids eensklaps een lange, klaaglijke kreet laat horen. Ijl klinkt het geroep over de nevelige vlakte. Een ogenblik meent de Noorman dat de kreet uit de verte beantwoord wordt. Maar het geluid is te zacht om zeker te zijn. Dan wenkt hun gids hen hem te volgen. „Was dit een teken van uw vrienden van het Verbond?" vraagt de Noorman kort, terwijl zij steeds dieper het moeras intrekken. De man knikt en verhaast zijn pas. Hun stappen veroorzaken een zuigend geluid in de zachte bodem. De nevel wordt dichter. Zelfs Eric kan niet meer bepalen in welke richting zij thans gaan. Maar hun gids aarzelt geen ogenblik. Langs spookachtig begroeide bomen, over steeds nieuwe kronkelende paden gaat hij hun voor, en onderbreekt alleen hun tocht om even stil te staan en opnieuw de geheimzinnige roep uit te stoten. Scherp luistert de Noorman of hij opnieuw het antwoord uit de verte zal horen. Doch in plaats daarvan dringt een geheel ander geluid tot hem door: een kort, boosaardig gehuil dat achter hen nadert... „Scorrs wolven!" prevelt Eric. „Zij hebben ons spoor in het moeras weten te vinden..."

Door de stilte dringt het verwijderde geluid van paardehoeven in de vochtige bodem tot hen door. Dan beginnen de wolven weer te huilen . . . „Nu is het afgelopen!" kermt Orm, terwijl hun gids hen zo snel hij kan verder leidt langs het geheime pad. „Ach, ach, dat een oud zeeman zo zijn einde moet vinden!" Eric voelt dat de achtervolgers op hen winnen en onwillekeurig zoekt hij naar een plek waar hij de strijd met hen kan aanbinden. Maar op het smalle, kronkelende pad lijkt alles verloren te gaan in de loodgrauwe schaduwen van het moeras. Met de moed der wanhoop worstelen zij zich verder door de zware, zuigende modder. Plotseling ziet hij hoe de weg doodloopt tegen een uitgestrekt rietveld, waarvan de pluimen traag bewegen in de avondbries. „Ingesloten!" flitst het door hem heen. Hij luistert nauwelijks meer naar de slaaf, die wanhopig zijn schelle schreeuw uitroept over het moeras. Al zijn aandacht is geconcentreerd op het gehuil der wolven, dat langzaam, maar onontkoombaar nader sluipt in de nevel, recht naar de plaats waar zij staan. „Ons laatste gevecht, Orm!" zegt de Noorman grimmig. Het triomfantelijke gehuil van het pak is 't antwoord . . .

Met zijn rug naar de rietkraag gewend, die ieder voortgaan onmogelijk maakt, staart de Noorman gespannen in de richting van de naderende achtervolgers. „Het spijt me Orm!" zegt de Noorman zacht, zonder het hoofd te wenden. Zij verstarren als uit de nevel het schelle, onheilspellende gehuil opklinkt van een leider-wolf, die zeker is van het spoor. „Die beesten zijn het ergste niet," murmelt Orm, zich het angstzweet van het voorhoofd vegend. „Nee, het wemelt hier van spooksels, dat voel ik in mijn oude botten. En als ze even de kans krijgen komen ze ons halen ook. Maar misschien krijgt Scorr ons eerder te pakken met zijn wolven," voegt hij er opgelucht aan toe. „We moeten het beste blijven hopen . . ." Mismoedig het hoofd schuddend wendt hij zich om – en dan doorhuivert hem een panische angst . . . „D-daar . . . k-k-kijk!!!" gilt hij, het hoofd in de handen verbergend . . . „Oh . . .!!!" Tussen de rietpluimen is een vale schim opgedoken. Geluidloos glijdt hij op hen toe, rechtop staande in een smalle, primitieve boot. In de mist lijkt het een donkere, spookachtige vogel, die snel nader schiet op zijn prooi . . . „W-waterheks," fluistert de roerganger met verstikte stem. „D-daar! Een l-levensgrote waterheks, die ons k-komt h-halen! N-nu kan niets ons meer redden."

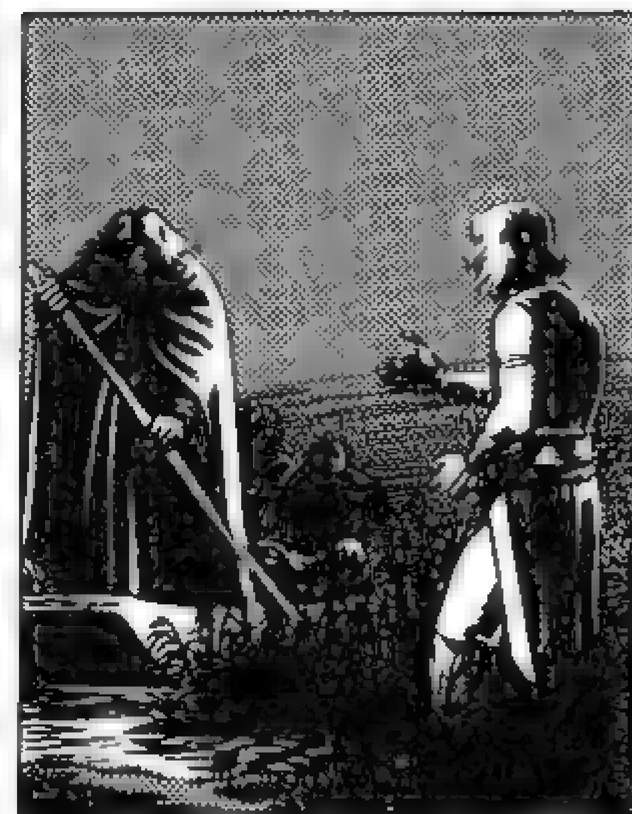

Orm is Scorr en diens dreigend nadersluipende wolven totaal vergeten. Versteend kijkt hij naar het vreemde wezen, dat de smalle boot met zekere bewegingen door het riet stuurt. Een oude stem onderbreekt hem. „Ge liet de hulproep horen van de Broederschap? Wat wenst ge?" Nu pas ziet Eric, dat hij tegenover een zeer oude vrouw moet staan. Heel kleine, scherpe oogjes glijden keurend over de groep aan de oever. Dan treft het wolvegehuil haar oor en ze heft luisterend het hoofd. „Wij worden achtervolgd door Scorr," zegt de slaaf snel. „Help ons, of er zal geen ochtend meer voor ons zijn!" „Scorr rijdt . . . en de mannen vluchten," mompelt de oude scherp. „Wanneer zal de dag komen dat de Broeders van de Dolk hun zwaarden trekken? Het zij zo! Stapt in! Ik zal u overbrengen!" „Uw boot is te klein!" zegt de Noorman kort. „Ik zie slechts plaats voor twee. Orm! Ga met de gids aan boord. Ik zal zien dat ik mij Scorr van het lijf houd tot één van u terugkeert met de boot om mij te halen." „In één boot met die w-waterheks!?" kermt de roerganger handenwringend. „N-nooit! L-laat mij liever achter voor de wolven! Ik heb waarachtig al ellende genoeg beleefd . . .!"

De gids is haastig in de boot geklommen die de vreemde vrouw klaar houdt. „Schiet op, Orm! Stap in . . .!" „M-maar het is een waterheks . . .!" siddert de roerganger. „Dat kun je mij niet aan doen! L-laat mij blijven! W-wolven zijn tenslotte maar wolven, maar zo'n heks . . .!" Eer Eric antwoorden kan, buigt de oude vrouw zich dreigend naar voren. „Kom hier! Hinder de enige man niet langer die weet wat moed is! Snel! Of ik zal u andere machten tonen . . .!" Ze werpt de Noorman een spottende blik toe als Orm als een angstig konijn achter haar de boot inspringt. „Tot weerziens, vreemdeling. De meeste mannen zijn kinderen, maar gij zijt een man! Hoe lang denkt ge Scorr en diens wolven van het lijf te kunnen houden . . .?" Een plotselinge gedachte komt bij de Noorman op. „Geef mij uw mantel!" zegt hij kort, terwijl een grimmig lachje om zijn lippen speelt. Zonder enige verbazing te tonen maakt zij het lange kleed los en werpt het hem toe. Dan stoot zij de boot af. De figuren vervagen snel in de mist, maar het laatste dat de Noorman hoort is de stem van de oude vrouw. „Heb geen angst, vreemdeling! Ik kom u zelf halen zodra deze lafaards veilig zijn. De oude Zanai heeft te weinig dappere mannen gezien." De boot glijdt langzaam uit het gezicht. „Zorg dat ge nog leeft als ik terugkeer . . ." Dan is de Noorman alleen; alleen met de schimmen, die in de verte zijn spoor volgen . . .

De Noorman werpt een laatste blik in de richting, waarin de oude vrouw met zijn beide vrienden verdwenen is. Dan, met een snelle beweging, hult hij zich in de mantel, welke zij hem heeft achtergelaten. En nauwelijks is hij daarmee gereed of uit de donkere schaduwen verschijnen zwarte gestalten. Roerloos wacht hij de nadering van zijn vijanden af. Zij hebben hun paarden achtergelaten om sneller vooruit te kunnen komen op deze verraderlijke grond. Een man snelt, omringd door de woeste horde, driftig nader. Als Scorr nader treedt hoort hij een zachte, beverige stem, die hulpeloos roept: „W-wie is daar . . . Nadert daar hulp voor een arme, oude vrouw, die de weg kwijt geraakt is . . .? Kunt ge me uit dit moeras leiden, vreemdeling . . .? De geesten van de voorspoed zullen u belonen . . ." Hij houdt zijn adem in als Scorr nader treedt en hem een argwanende blik toewerpt . . .

„Wat zoekt ge hier, oude!" grauwt Scorr. Achter hem komt Alhabar uit de nevels te voorschijn en voegt zich giechelend bij zijn meester. „Vergiffenis, heer . . ." murmelt de beverige stem angstig. „Ik ben slechts een oude vrouw . . . Niemand doe ik kwaad. Heilzame kruiden verzamel ik in het moeras om ziekte en wondkoorts te bestrijden. Doch de nevel heeft mij overvallen. Wijs mij toch het pad waarlangs ik huiswaarts kan keren. Wees minder harteloos dan de drie andere mannen, die mij aan mijn lot overlieten . . ." Een striemende slag doet de gestalte voorover tuimelen. „Welke drie mannen!" bijt de Hogepriester van de Beer haar toe. „Spreek, oude!" „Spreek!" krijst Alhabar voldaan. „Spreek oude vogelverschrikker, of mijn heldhaftige meester staat niet meer voor zichzelf in. Hè, hè, hè. Welke drie mannen hebt ge gezien, o, dochter van kraaien en vleermuizen . . .!" Bevend drukt de gestalte in de wijde mantel zich tegen de grond. „Het waren er drie heer . . ." fluistert zij hees. „Een grote, blonde vreemdeling en twee anderen. Ik riep hen aan om hulp. Zij verdwenen in het moeras. Het scheen wel of ze vluchtten . . . Zij kozen die richting heer!" Een zwak gebaar vergezelt de woorden. „Zij vluchtten voor de grote Scorr!" giechelt Alhabar.

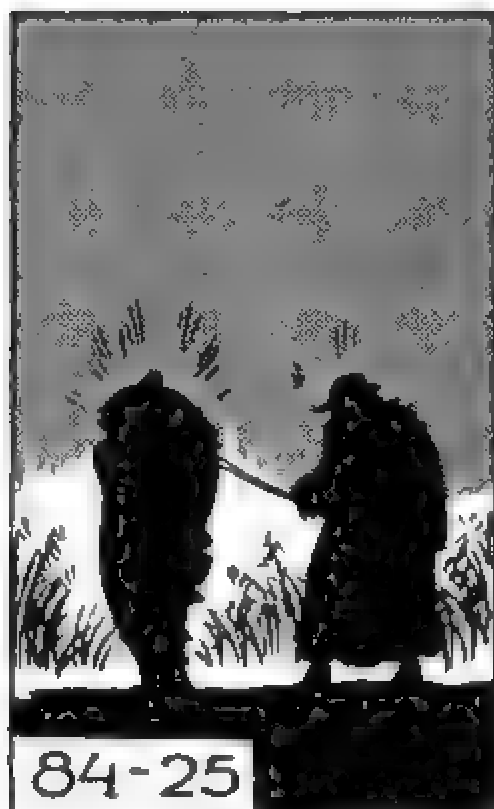
„De grote Scorr, die niemand kan ontkomen. Hun lot zal vreselijk zijn!" „Ja, hun lot zal vreselijk zijn," mompelt Scorr met opeengeklemde tanden. Maar als ge mij voorgelogen hebt zal hun lot zacht lijken in vergelijking met wat u overkomt. Ge blijft hier wachten met Alhabar tot ik terugkeer. En smeek de geesten van de duisternis, dat ik mijn prooi vind, oude, want anders zal er voor u geen zonsopgang meer bestaan . . ."

Met een laatste blik op de huiverende gestalte in de wijde mantel, roept Scorr zijn wolven bij elkaar en verdwijnt in het moeras. Als een stoet boze geesten verdwijnt de man met de horde in de nevels, die vaal over het drassige land vervloeien. Alhabar giechelt voldaan. „De grote Scorr jaagt, oude! Er is geen vijand die hem ontkomt, hè, hè, hè! Dat is een aardige gedachte, nietwaar? Zoiets doet iemand goed die van orde en tucht houdt. Wees daarom niet bevreesd! Ge zijt in goede handen – als ge tenminste de waarheid gesproken hebt . . . Zeg eens dochter van de doornstruik, hebt ge de waarheid gesproken . . .?" Onder zijn vermomming houdt Eric de Noorman zijn adem in om beter te kunnen luisteren naar de vage geluiden uit het moeras. „Ge zijt zwijgzaam, oudje," mompelt Scorrs dienaar nadenkend. „Probeert ge u voor te stellen wat Scorr doet met leugenaars? Of denkt ge soms aan andere dingen. Wat gaat er in uw oude hersens om? Vertel het eens aan de goede Alhabar?" Hij zwijgt. Er is iets in de gebogen gestalte voor hem, dat hem schijnt te waarschuwen op zijn hoede te zijn. In de doodse stilte die volgt, verneemt de Noorman geen enkel gerucht meer uit het moeras. „Nu!" hamert het door zijn hersens. Maar als hij zich opricht voelt hij Alhabars ogen vol gespannen argwaan in zijn rug.

De stilte omsluit de beide mannen als een val. Zij horen elkanders ademhaling en beiden weten dat de ander op het punt staat het masker af te werpen. Het is Alhabar die zich het eerst beweegt. „Ge bevalt me niet helemaal als gezelschap, oude!" krast hij giechelend. „Ge zijt me te geheimzinnig. Werp die kap eens af, en toon me uw gezicht." Sluw tast zijn hand naar zijn wapen ... „Ik ..." Dat is het laatste wat hij kan uitbrengen, want met een panterachtige sprong heeft de gestalte in de wijde mantel zich omgewend en grijpt hem bij de enkels. Alhabar krijgt geen gelegenheid zijn wapen te gebruiken. Een ogenblik worstelt de Noorman met zijn moordenaar. De man is veel sterker dan hij lijkt, en eenmaal krijgt hij gelegenheid een schorre kreet te uiten. Dan treft een vuistslag hem tegen de slaap en hij valt slap terzijde. Huiverend komt de Noorman overeind. Hij heeft het gevoel of hij met een boosaardige duivel gevochten heeft. Dan laat hij de mantel van zijn schouders glijden en luistert een ogenblik. Eenmaal meent hij het gejank van een wolf te horen; verder blijft alles stil. „Nu moet de oude komen, met haar boot," mompelt de Noorman, zijn zwaard naar voren schuivend. Haastig buigt hij het riet uiteen en staart uit over het nevelige meer. Maar alleen de mistbanken deinen zacht over het wierige water en niets beweegt daarin. En in deze spookachtige stilte hoort Eric plotseling opnieuw het gehuil van de wolf, maar thans nadert het geluid in zijn richting ...

Er is geen twijfel mogelijk. Scorr keert met zijn wolven terug van zijn onderzoekingstocht. Eric maakt zich geen illusies over zijn lot, als zijn doodsvijand hem hier vindt . . . Het schelle geroep van een watervogel doet hem het hoofd wenden. Uit de nevels heeft zich een boot losgemaakt, die snel nader glijdt. De spookachtige vrouw stuurt het vaartuig snel naar de oever. „Alles in orde, vreemdeling?" Eric knikt kort. „Scorr nadert . . ." „Ik hoorde zijn wolven." Ze richt haar ogen spottend op hem. „De oude Zanai heeft nog nimmer een dapper man in de steek gelaten. „Ge had geen vrees behoeven te koesteren. Heeft mijn mantel u geholpen?" „De mantel?" De Noorman draait zich met een ruk om. „Wacht hier . . ." zegt hij zacht, en verdwijnt als een schim tussen het riet. Ze kijkt hem onrustig na; het gehuil der wolven komt snel nader. Doch reeds duikt de hoge gestalte van de Noorman weer voor haar op. Hij springt in de boot en neemt haar de vaarboom uit de handen. „Ge laat weinig twijfel bestaan wie hier het bevel voert, vreemdeling!" zegt de oude vrouw droog, terwijl ze zich neer zet. Haar gezicht rimpelt zich in een glimlach. „Wat hebt ge met mijn mantel gedaan?" De Noorman antwoordt niet. Maar in zijn ogen gloeit een heimelijk plezier, en terwijl hij de boot met enkele snelle bewegingen het nevelige meer opstuurt blijft zijn blik strak op het riet gericht, waar het rumoer van het naderende pak dreigend aanzwelt . . .

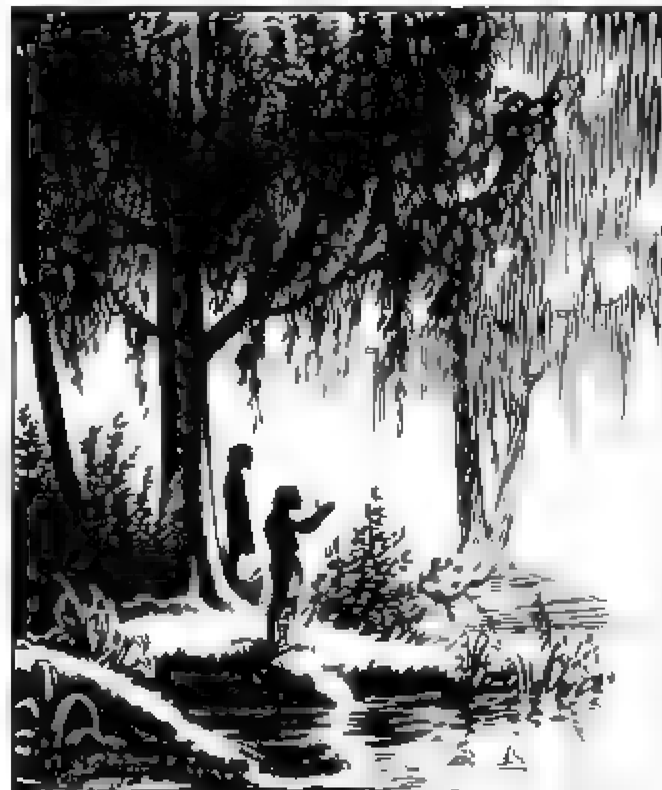

Razend van drift keert Scorr terug van zijn vergeefse tocht. Van de Noorman heeft hij geen spoor kunnen ontdekken. Als hij de plaats bereikt, waar hij Alhabar met de oude vrouw heeft achtergelaten, ziet hij alleen het oudje, dat, klaarblijkelijk door vermoeidheid overmand, ineengehurkt tegen een rietzoom zit. „Jij oude toverkol . . .!" schreeuwt de priester van de Beer, terwijl hij in machteloze woede op haar toerent. „Jij hebt mij op een dwaalspoor geleid. Daar zul je voor boeten, oude!" Een striemende zweepslag treft de gestalte in de wijde mantel. „Alhabar!" briest Scorr toornig. „Waar ben je, luie schurk! Heb ik je niet bevolen bij deze heks in de buurt te blijven!" Nieuwe zweepslagen vallen neer. „Waar is Alhabar? Waar is . . ." Hij zwijgt plotseling. Want zijn laatste slag heeft de brede kap verschoven, en thans staart hij niet in het angstige gezicht van een oude vrouw, maar in het spookachtige gelaat van . . . ALHABAR . . .! Het duurt een ogenblik eer Scorr zich ervan bewust is hoe alles in zijn werk moet zijn gegaan; wie de „oude vrouw" is geweest en wie zijn dienaar bond en knevelde. En terwijl hij, als door de bliksem getroffen, Alhabar aanstaart, waait uit de nevels het vrolijke gelach van de man, die hij het meest van alles ter wereld haat, hem toe . . . „Dit zul je me betalen, Noorse hond!" gilt Scorr. „Bij alle geesten van de dood! Al moet ik je door de hel achtervolgen, dit zul je mij betalen . . ."

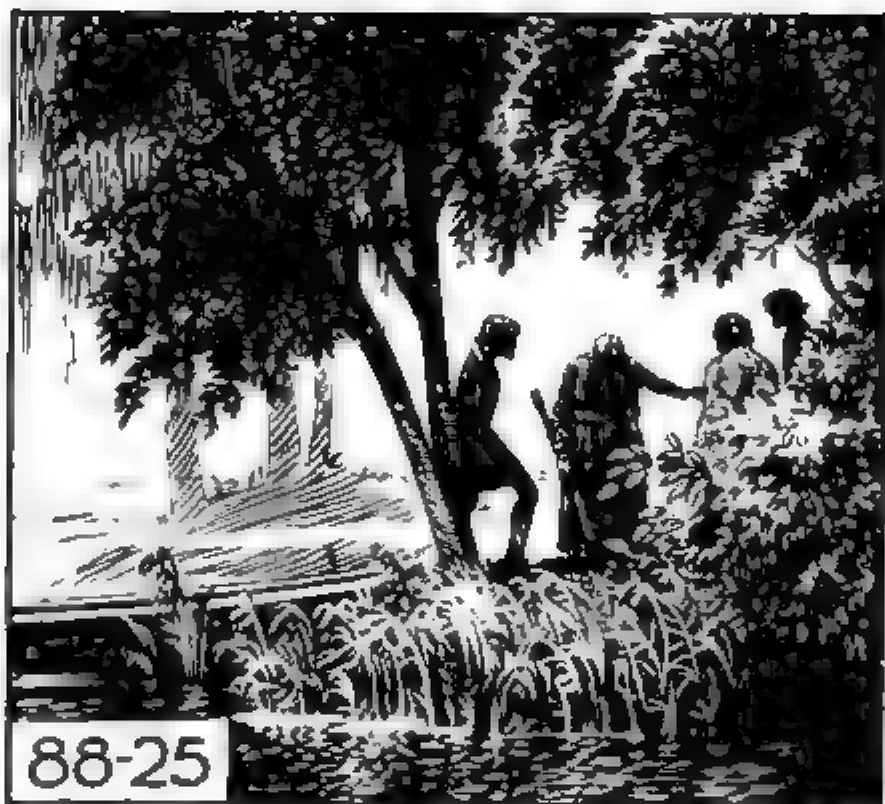

Eric is alleen met de oude vrouw, die roerloos voor in het vaartuig zit. Gedempt duidt ze hem telkens de richting aan, waarin zij verder moeten gaan. Ze maakt een vaag gebaar met haar stok. „Wij zijn niet ver van de plaats, waar uw vrienden wachten." Ze lacht geluidloos. „De geesten alleen weten hoeveel angst ze hebben geleden sinds ik hen achter liet. Deze kinderen zien overal schimmen." Inderdaad staat op dat ogenblik de sombere roerganger Orm onder een hoge boom en tuurt huiverend over het water. „Het deugt hier niet," mompelt hij. „Bosheksen en watergeesten houden van dit soort omgeving. Ik wil niemand bezorgd maken, maar dat we al niet lang in het water zijn gesleurd is een wonder." „Waar blijft Zanai . . ." zegt de gids zacht. „Ik wilde dat de Noorman hier was." „Zanai? De Noorman?" prevelt de roerganger. „Geen macht ter wereld is opgewassen tegen de spoken en geesten die nu nader sluipen. Ik voel het in mijn botten." De gids antwoordt niet direct. Strak staart hij naar het meer, waar nu een donkere vorm opdoemt uit de nevelen. De kleine boot maakt zich uit de nevels los en glijdt op de oever toe en de spottende stem van Zanai klinkt: „Hebt geen vrees meer, kinderen. Hier komt een man om jullie te beschermen . . ."

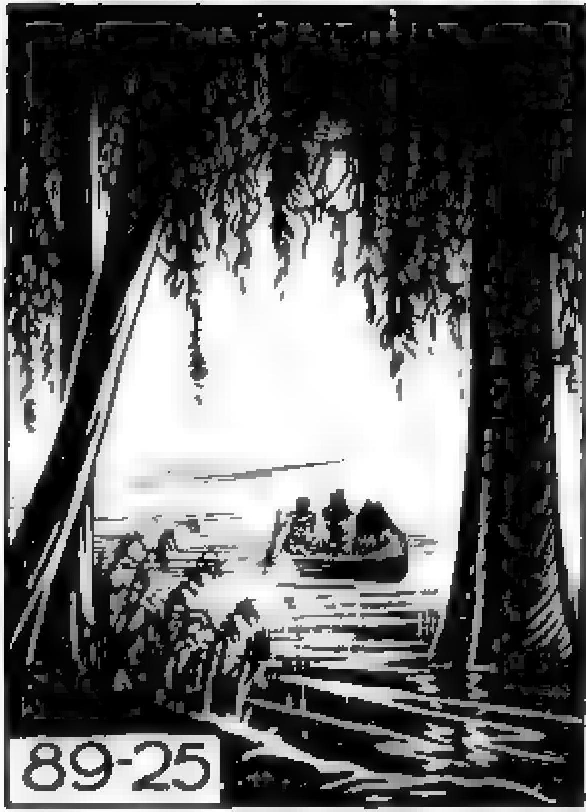

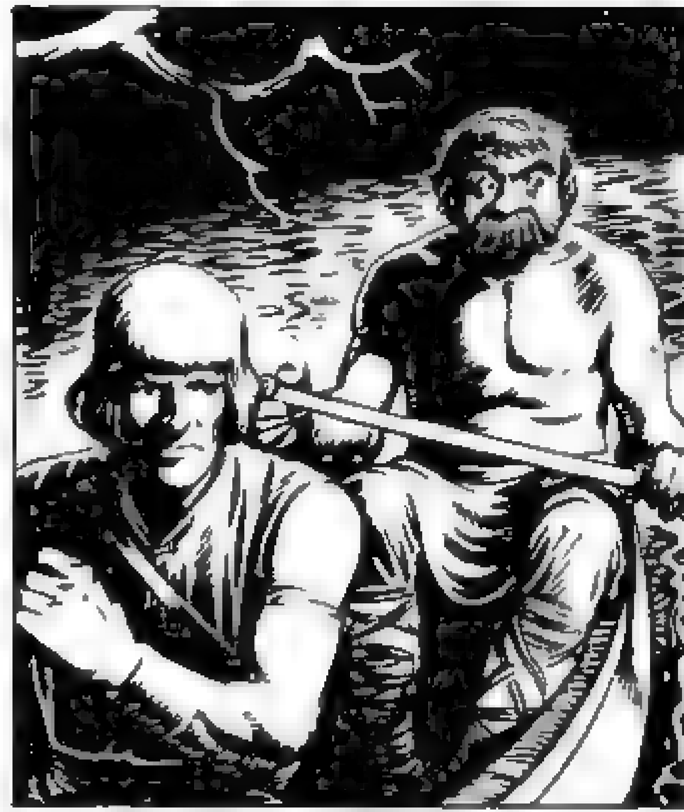

De oude vrouw begeeft zich aan land, wenkt de gids terzijde en voegt hem enkele onverstaanbare bevelen toe. Een ogenblik later verdwijnt de man in het lover. Eric staart hem verrast na. „Waar gaat hij heen?" „Ik heb hem bevel gegeven om de opperhoofden van het Verbond te waarschuwen zich naar de Grote Verzamelplaats te begeven, omdat Eric de Noorman in aantocht is," zegt Zanai effen. En dan, plotseling scherp: „Waarom hebt gij mij niet gezegd, dat gij de Noorman zijt, vreemdeling?" „Zou het enig verschil hebben uitgemaakt?" vraagt hij glimlachend.

„Kom, laat ons verder gaan." Terwijl zij voorgaat langs een smal pad onder de hoge bomen, zegt zij: „Alleen een man als de Noorman kan Scorr weerstaan. Ik ben blij, dat gij gekomen zijt, Eric!" „De vraag is nu, hoe hier weer vandaan te komen," prevelt Orm mistroostig. Zanai duidt voor zich uit. „Kijk! Dat is de weg waarlangs wij verder gaan. Verborgen in gindse struiken zult ge een boot vinden." „Een boot!" snuift Orm in machteloze verbittering, als zij enige ogenblikken later onder het groene bosgewelf de rivier op varen. „Dat noemen ze een boot! En dan te denken, dat ik alleen altijd op het grootste Drakenschip gevaren heb! Ze doen tegenwoordig toch ook maar net wat ze willen met een fatsoenlijke varensgast . . ."

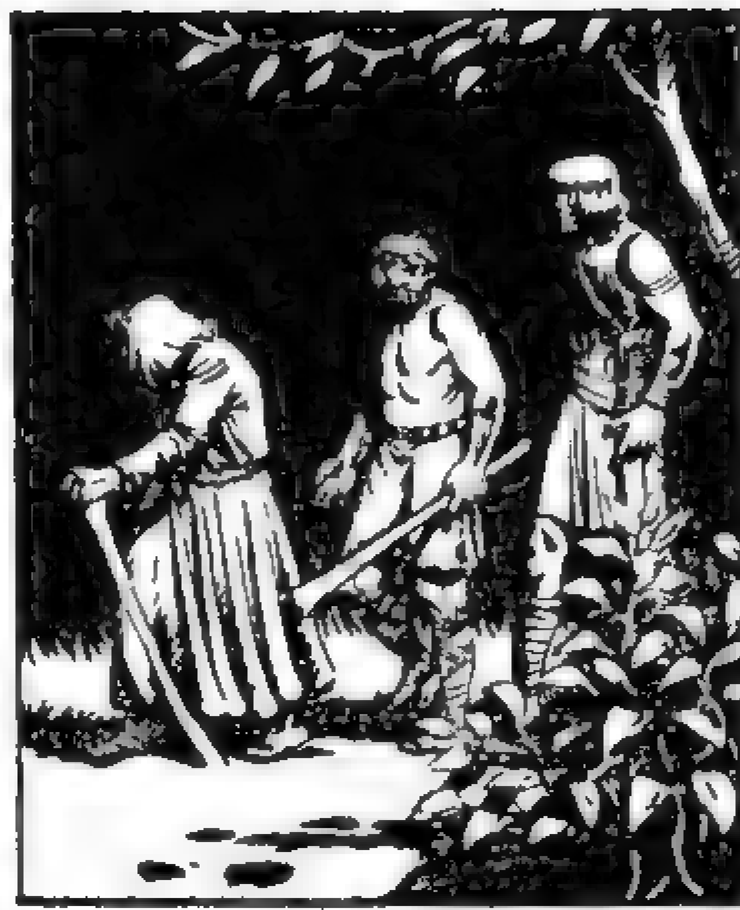

Onbewogen zit de oude vrouw voor in de boot en leidt de beide mannen door het geheimzinnige landschap. Zij aarzelt geen moment. In dit doolhof van rietkragen, riviertjes en meren kent zij de weg op haar duimpje. „Wat een varen!" gromt de roerganger misnoegd, de muggen wegslaand die in dichte wolken op hen aanvallen. Wat een gebied om een rond zeeman in te brengen! De geesten mogen weten waar wij zo terecht komen." „Zanai sprak over een verzamelplaats waar de hoofdlieden van het Verbond der Dolken ons zullen ontmoeten," voegt de Noorman hem kalm toe, zonder zijn pagaai te laten rusten. „Goed geraden, Noorman!" krast de oude, met haar stok aanduidend dat ze een nieuwe stroom moeten invaren. „Wij zijn op weg naar de verzamelplaats. Zeg dat kind achter u, dat hij niet langer klaagt omdat de weg wat zwaar is. Deze moerassen hebben Scorr en de andere Priesters van de Beer nog steeds weerhouden ons oord van samenkomst te vinden." „Een fraai oord. Dat dient gezegd!" snuift Orm, wantrouwig om zich heen kijkend. „Dat deugt hier niet, tussen al die bomen. Let op mijn woorden. Ik heb al steeds het gevoel, dat we van alle kanten begluurd worden . . ." Hij breekt zijn woorden af. Want plotseling, als hij een snelle blik achter zich werpt, heeft hij een ogenblik de indruk of hij de gebogen gestalte van een krijger ontwaart. Maar eer hij iets kan uitbrengen is de gedaante tussen de struiken verdwenen.

„Een man . . . ik zag een man . . . in het struikgewas . . . Daar!" kermt de roerganger alarmerend, Eric bij de arm grijpend. Doch de oude vrouw slaat geen acht op zijn geroep. Kalm beduidt zij de boot naar de kant te sturen, waar een smal pad zich tussen de struiken aftekent. „Verberg het vaartuig in de struiken, groot kind! En sla geen acht op dingen, die je niet begrijpen kunt," krast de oude Orm toe. De zeeman gehoorzaamt grommend. „Een eerlijk varensgast wordt nooit geloofd," mompelt hij. „Maar er komt narigheid en ellende van. Let op mijn woorden. Ik ga niet verder mee! Dat gezwerf door moerassen en wouden heeft nog nooit iemand gezonder gemaakt." „Kom!" beveelt zij hem kort. „Daarginds wachten de Hoofden van het Verbond der Dolken op je meester, de Noorman." Zij trekken voort door het woud. Geheimzinnig hangt de schemering tussen de stammen. Zelfs de Noorman kan iets meevoelen van Orms onzekerheid, terwijl hij zwijgend achter de oude aanloopt. De roerganger werpt een schichtige blik om zich heen. „Ik wil niemand bang maken," hoort Eric hem knorren. „Maar voordat de zon veel hoger staat zijn we allemaal dood!" Hij raapt een stevige tak op, alsof hij zich voorbereidt op dat gruwzame ogenblik. „Dit bos deugt niet. Ik heb een man gezien, die ons bespiedde, en er zullen er meer komen. Let op mijn woorden." Nog eer hij uitgesproken is duiken plotseling, aan het eind van het pad, twee gewapende krijgers op. Roerloos staan zij tussen het lover. Zonlicht glimt in de punten hunner speren. Met een snelle beweging tast de Noorman naar zijn zwaard.

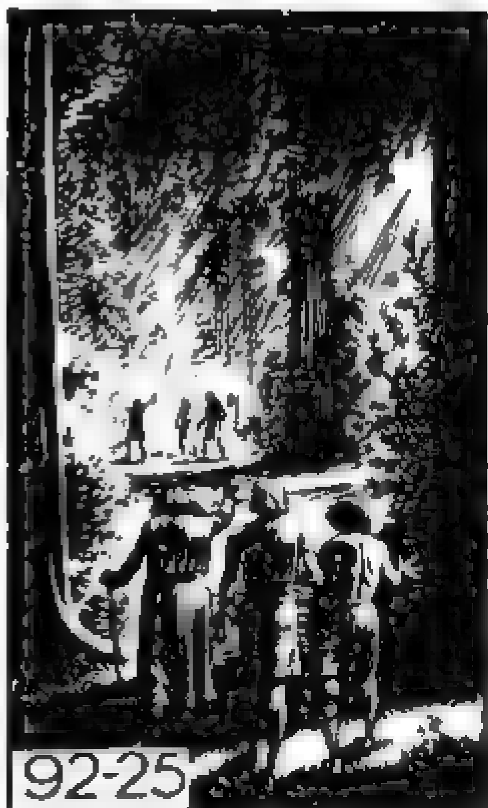

Als de twee krijgers dreigend nader treden, haalt de oude vrouw met een snelle beweging een voorwerp onder haar kleed te voorschijn. De beide krijgers wijken verrast uiteen. „Herkent gij het teken van het Verbond der Dolken, kinderen!" krast Zanai. „Ziet ge de vrouwenkop op dit heft, o, mannen van het Verbond. Aan de kant dan. En laat mij door met mijn gasten!" De Noorman kan een glimlach niet onderdrukken als hij de verbazing ziet waarmede de krijgers terzijde wijken. „Eerbiedig heffen zij hun wapens. „Vrede op uw pad, vrouwe!" Zij antwoordt niet. Maar Orm werpt een schichtige blik over zijn schouder en mompelt: „Welja! Wens ons maar vrede, terwijl je zelf met manshoge lansen rondloopt. En alleen de geesten mogen weten hoeveel van dit soort vredemensen er nog in het struikgewas naar ons gluren. Ik ben van mening, dat dit geen oord is voor een eerlijk zeeman." „Waren dat mannen van uw volk?" vraagt de Noorman. Zij knikt, terwijl zij voorgaat langs een langzaam glooiend pad. „De Grote Verzamelplaats is omringd door onze wachters. Scorr en de andere Priesters van de Beer hebben nog nimmer gelegenheid gevonden om ons ongemerkt te overvallen!" Zij blijft plotseling staan, en wijst naar een smalle, witte rookzuil, die heel in de verte tussen het lover opstijgt. „Kijk Noormannen! Daar ligt het doel van onze tocht . . .!"

Terwijl zij snel voortgaat in de richting van de rookspiraal, laat de oude vrouw enkele malen het zangerige geroep horen. Een ogenblik later duiken enkele gestalten in de verte tussen het groen op. De Noorman schuift zijn zwaard naar achteren. „Ik ben verlangend uw volk te ontmoeten," zegt hij. „Eenieder, die Scorr en de Priesters tot vijand heeft, kan op mijn hulp rekenen . . .!" Vele ogen staren naar de blonde krijger, wanneer de oude vrouw hem het kamp binnenleidt. „Sasra!" krast de oude vrouw tegen een man die een hertelende aan het spit roostert. „Een maaltijd voor mijn gasten." Zij wenkt Orm en de Noorman plaats te nemen en roept enige meisjes toe vruchten en water te halen. „Eerlijk gezegd valt dit oord me mee!" gromt de roerganger enkele ogenblikken later. „Er is geen reden tot blijdschap natuurlijk, maar toch . . ." Orm gluurt geestdriftig naar een groepje meisjes, die nu lachend het wildbraad brengen, op houten schotels, die feestelijk met groen versierd zijn. „Zoals ik al zei!" mompelt de zeeman, verwoed zijn knevels draaiend. „Het is natuurlijk een ellendige toestand, waarin we verkeren. Maar toch begin ik er iets in te zien . . ." „Ik denk vooral aan Scorr, die ons elke minuut dichter op het spoor komt!" zegt de Noorman droog. „Het wordt tijd, dat er iets gaat gebeuren, Orm!" Maar voor eenmaal hoort de meesmuilende roerganger hem niet . . .

Orm staart tevreden naar een meisje dat nadertreedt. „Ik heb nooit iets voor deze reis gevoeld," zegt hij somber, „maar ik moet toegeven, dat het ook zijn goeie kanten heeft. „Ik kwam vragen of ge nog meer vruchten wenst," mompelt ze, terwijl ze met een hoogrode kleur naast de Noorman plaats neemt. Ze slaat geen acht op Orm. „Ge komt van ver, vreemdeling. Mannen van ons hebben nimmer zulk een kleur haar. En ogen!" voegt ze er peinzend aan toe, na een ogenblik te hebben gezwegen. „Zijt ge gehuwd, vreemdeling?" Orm veert met een kreet van opwinding overeind. „H-hij wel, maar i-i-ik niet, hoor." „Ga heen, kind," klinkt het op dat ogenblik dreigend achter haar, en het hoofd wendend ziet Eric hoe de oude Zanai achter hen is opgedoken. Met een bevelend gebaar van haar stok wijst de oude het blozende meisje te verdwijnen en zet zich dan rustig tegenover hen. „Hebt ge niets belangrijkers te doen dan uw tijd door te brengen met de jonge dochters van mijn volk, Noorman?" klinkt het scherp. „Ik meende, dat gij ons helpen zou in de strijd tegen Scorr en de Priesters van de Beer . . ." „Ook ik meende dat . . ." zegt de Noorman rustig. „Gij verzekerde mij dat de hoofden van uw volk hier op mij zouden wachten. Maar het enige, dat ik tot nog toe gezien heb, zijn vrouwen . . ." Zanai buigt het hoofd. „Ge hebt gelijk, Noorman. Ik ben onredelijk! De hoofden zullen hier eerst tegen zonsondergang zijn, heb ik pas vernomen. Dan zullen wij krijgsraad houden . . ." „De hoofden . . . en uw leider naar ik hoop," zegt Eric, haar aanziende. „Het meest van alles is het nodig dat ik met uw leider spreek." Er valt een lange stilte, dan zegt de oude vrouw: „De leider ben . . . ik!"

Met een snelle beweging heeft Zanai haar pruik afgenomen en haar kleed afgeworpen. In plaats van de vreeswekkende oude heks die hen door het moeras heeft geleid, ziet Eric thans een veel jongere vrouw die hen glimlachend aanziet. „Ik ben de leider van het Verbond der Dolken," herhaalt Zanai. „Ik ben blij dat ge gekomen zijt, Eric. Wij hebben grote behoefte aan uw hulp." Orm heeft de gedaanteverwisseling met uitpuilende ogen aangezien. „Dat deugt niet," gromt hij somber. „Sinds wanneer wordt een troep mannen door een vrouw geleid? En dan nog wel eentje die zo oud is als ze zelf maar wil." „Weet dat mijn dochter, die eenmaal koningin van dit rijk was, door Scorr en de andere priesters van de Beer gevangen genomen is," prevelt Zanai. „Reeds jaren leef ik gescheiden van mijn kind. Verwondert het u dan dat ik alles in het werk stel om haar te bevrijden? De opstandigen verzamelde ik, de resten van de verstrooide stammen wist ik samen te brengen in het Verbond der Dolken. Lang heb ik getwijfeld of wij ooit in staat zouden zijn de strijd tegen de Beer te aanvaarden. Doch nu gij gekomen zijt, vrees ik niets meer. Ik weet, dat ik alles aan u kan toevertrouwen." Orm heeft haar verhaal met open mond aangehoord. „D-dat is vreselijk! Een m-moeder zonder kind . . ." prevelt hij, ontdaan, in zijn snor snuivend. De Noorman aarzelt een ogenblik. „Het is goed . . ." zegt hij dan kort: „Laat uw hoofden vanavond bijeen komen. Ik wil met hen beraadslagen of wij iets tegen Scorr kunnen ondernemen." Enkele uren later, als de schemering overgegaan is in de nacht, staat hij roerloos naast de oude vrouw bij het vuur, als de eerste hoofden uit het donker te voorschijn treden. Zijn hand rust dicht bij zijn zwaard en in zijn ogen is een waakzame uitdrukking.

„Weest gegroet, o mannen van het Verbond," zegt Zanai. „Ik heb u verzocht hierheen te komen teneinde de man te begroeten die gekomen is om onze strijd te steunen. Zijn allen aanwezig?" „Wij zijn voltallig, op twee na," zegt een stem uit de groep. „Ruka en Kaldra zijn nog niet verschenen." De oude vrouw maakt een onwillekeurig gebaar van ontstemming. „Kaldra . . . de oproerkraaier . . ." hoort Eric mompelen. En dan luider: „Dat Ruka niet verschenen is lijkt begrijpelijk. Hij moet van ver komen. Mijn boodschapper zal hem eerst laat bereikt hebben. Doch Kaldra had hier allang moeten zijn. Weet iemand waar hij is . . .?" „Hier . . ." gromt een schorre stem achter haar, en meteen duikt een gestalte op uit de schaduw. Met een ruk van zijn hoofd gromt de reus: „Gij vergadert, maar is het u bekend dat Scorr in deze omgeving rondzwerft met z'n wolvenpak? Ik heb het gejank van de dieren in de verte gehoord." „Heb je verder nog iets opgemerkt?" richt Eric zich tot hem. Kaldra's ogen rusten kwaadaardig op de Noorman. „Wat gaat het u aan of ik iets opgemerkt heb," klinkt het vijandig. „Scorr heeft deze verzamelplaats nimmer kunnen vinden," zegt de vrouw sussend. „Alle toegangen zijn geheim. Ge windt u op voor niets, Kaldra . . ." „Niemand weet wat Scorr zal doen," gromt het opstandige opperhoofd, van onder zijn ruige wenkbrauwen naar Eric loerend. „Maar als het hem ditmaal lukt om onze schuilplaats te vinden dan is het uitsluitend de schuld van deze vreemdeling." Hij wijst beschuldigend naar de Noorman. „Wat doet hij hier? Waarom draaien wij om hem heen als angstige slaven . . .?"

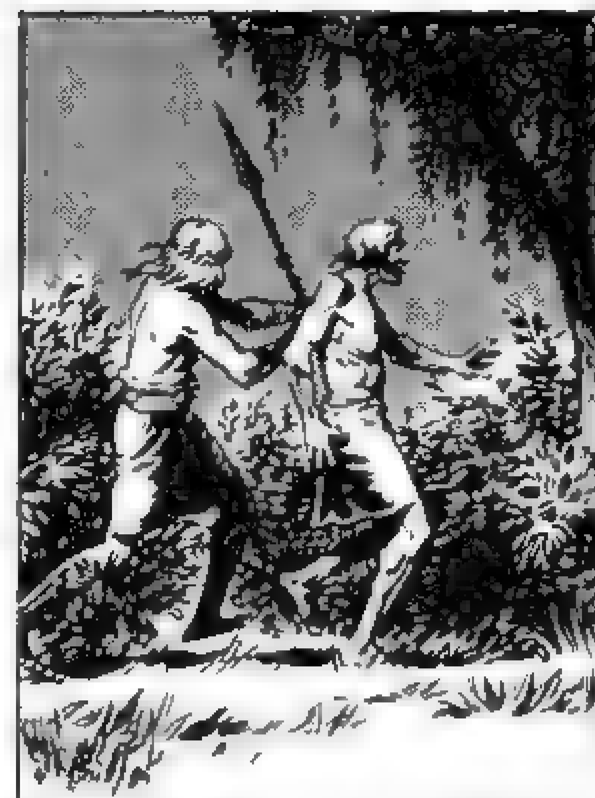

„Waarom ben je bevreesd?" klinkt Erics stem helder. „Zie je voordeel in het aanwakkeren van vrees in anderen?" Hij laat zijn blik langzaam rondglijden. „Jullie hebben mij om hulp gevraagd in de strijd tegen Scorr en de Priesters van de Beer!" zegt de Noorman. „Goed! Noem mij de opstelling en de getalsterkte van jullie vijanden en ik zal trachten te zeggen hoe wij hen wellicht kunnen verslaan." „Wat helpen ons fraaie woorden!" schreeuwt Kaldra driftig. „Dapper spreken is geen verdienste. Waarom luistert ge naar deze vreemdeling, terwijl Scorr met zijn wolven is uitgetrokken om ons op te jagen? Welke plannen smeedt deze onbekende? Waarom is Ruka, het hoofd van de Oostelijke Heuvels, nog niet hier?" Zij weten niet dat Ruka, die door de boodschapper het laatst van allen bericht heeft gekregen, een omweg heeft moeten maken. „Scorr jaagt . . ." mompelt het hoofd tot de boodschapper, die zich schichtig naast hem voorthaast. „Mijn mannen hebben het gehuil van zijn wolven in de verte gehoord. Wij moeten voorzichtig zijn, mijn vriend. Indien het niet de Noorman was, die mij riep, zo zou ik mijn schuilplaats niet verlaten hebben . . ." De woorden besterven hem op de lippen. Met een ruk wenden de beide mannen zich om. Want in de verte, in de loodgrijze schemering, klinkt plotseling het bloeddorstig gehuil van de wolvenhorde, die op een spoor is gestoten.

In blinde vrees wendt de gids zich om en ijlt naar de beschermende schaduw van de bosrand. Het hoofd van het Verbond der Dolken volgt hem zo snel hij kan. „Dwaas! Niet daarheen!" bijt hij zijn angstige tochtgenoot toe. „Ge loopt het gevaar recht in de armen!" Met een uiterste krachtsinspanning slaagt Ruka er in de angstige tochtgenoot in te halen en bij de arm te grijpen. „Waar wilt ge heen vluchten? Beheers u. Onze enige kans is ons in het kreupelhout te verbergen en te hopen, dat de achtervolgers langs ons heen trekken." Hij duwt hem het struikgewas in. De takken slaan hem in het gezicht als spookachtige handen.

„Neen . . . neen . . .!" kermt de gids, die zich de kerkers van Scorr herinnert. „Ik hoor iets . . . luister . . . Zijn zij niet overal om ons heen . . .?" „Ge spreekt waarheid, man!" zegt een snijdende stem, terwijl enkele donkere gestalten zich uit het donkere bos los maken. „Ha, ge hebt goede oren . . . voor een slaaf . . . Geen beweging! Ge zijt omsingeld!" En terwijl de angst het bloed in zijn slapen doet hameren, herkent de gids enige boogschutters van Scorr, die grijzend uit het struikgewas zijn opgedoken en hun pijlen met dodelijke zekerheid op de twee mannen richten . . .

Met een schorre kreet wendt Ruka zich om, en ijlt, half struikelend, terug naar het beschermende struikgewas. Een moordende pijl doet hem in het midden van een sprong verstijven. Grijnzend laat de voorste Beerkrijger zijn boog zakken en wendt zich tot de gids, die het hele toneel star van vrees heeft aanschouwd. Hij heeft geen genade te verwachten. Zonder verzet laat hij zich meevoeren door zijn overweldigers. Schaduwen vallen over het gras. Vage gestalten omsluiten hem. Opeens staat vóór hem . . . SCORR! Tussen zijn wolven staat de man in de pelsjas en staart hem vol koude woede aan, terwijl de krijgers verslag uitbrengen van wat er gebeurd is. De boodschapper huivert als er eindelijk een stilte valt en Scorr langzaam op hem toetreedt. „Spreek . . . slaaf . . . WAAR is de Noorman?" Hij poogt zich goed te houden, onkunde te huichelen, verbazing voor te wenden, doch eer hij zijn mond kan openen, suist de zweep neer. „Dwaas . . .!" bijt Scorr hem toe. „Je hebt gemeend mij te kunnen ontvluchten. Je dacht straffeloos mijn doodsvijand, de Noorse hond, naar je armzalig Verbond der Dolken te kunnen brengen. Ken je dan Scorr zo slecht? Moet je je les nog beter leren . . .?" Maar het is Alhabar, die uit de struiken treedt en de angstige man zijn laatste bezinning doet verliezen. „Hé, hé, gij zot," kirt de voerman bestraffend. „Scorrs macht is groot, hé, hé! Niemand kan Scorr ontgaan . . . Spreek! Of ik voorzie een kort leven voor u . . ." „Ja, ja, ja!" prevelt de gids. „Ik zal spreken . . .!"

De gids krabbelt moeizaam overeind. Zijn geestkracht is gebroken. „V-volg mij, heer . . ." brengt hij dof uit. Dan buigt hij het hoofd en laat willoos toe, dat enkele krijgers hem bij de arm grijpen. „Volgen – volgaarne!" kraait Alhabar. „Scorr volgt u door het rijk der geesten, wanneer hij langs die weg de Noorman kan bereiken. Niemand kan Scorr weerstaan, nietwaar, meester? Hé, hé, hé!" En een spookachtig lied inzettend, volgt de vreemdsoortige gestalte de groep, die nu langzaam in de moerassen verdwijnt. Op datzelfde ogenblik buigt de Noorman zich in de Vergaderplaats naar de oude Zanai. „De tijd dringt," zegt hij rustig. „Scorr zal alles in het werk stellen om mij onschadelijk te maken – en uw Verbond eveneens. Moeten wij als kinderen twisten, terwijl de uren verstrijken? Ik wil u niet in de steek laten, Zanai, maar in dat geval ga ik liever heen. Beter geen bondgenoten dan deze." De hoofden treden dreigend nader. Nog vóór zij geheel bij het vuur zijn gekomen, worden hun rijen plotseling verbroken en een man springt naar voren, die een angstig meisje aan de arm met zich meevoert. Bij de gloed der vlammen herkent Eric het door drift verwrongen gelaat van Kaldra. „Ellendeling . . ." dondert het opstandige opperhoofd hem toe. „Thans kan iedereen horen, hoe ge u gedraagt. Niet alleen, dat ge u niet ontziet om Scorr op ons spoor te brengen. Nee, thans heb ik moeten horen, hoe ge de vrouwen van ons volk bejegent!" Stom van verbazing staart Orm schuchter naar het meisje, dat hem enkele uren tevoren zo vriendelijk van vruchten heeft voorzien. Maar de Noorman rijst overeind, terwijl toorn zijn ogen doet schitteren . . .

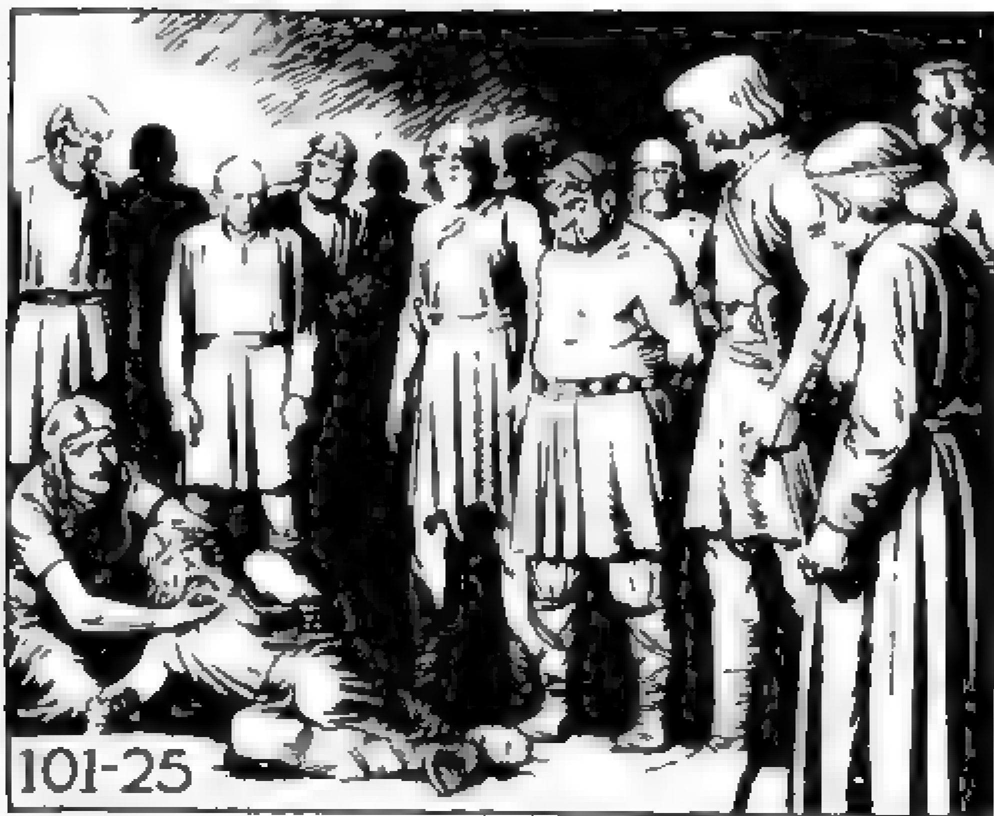

„Wat bedoel je, Kaldra?" vraagt de Noorman snijdend, terwijl Orm zich snuivend naast hem opstelt. „Ik spreek heldere taal!" schreeuwt de hoofdman woedend. „Jij valt onze vrouwen lastig!" Hij maakt een weids gebaar naar een kaalhoofdige man die grijnzend achter hem staat en die Orm zich nu ook herinnert gezien te hebben, toen het meisje Lioma met hem praatte. „Anderen hebben gezien op welke wijze jij je met Lioma onderhield." Onwillekeurig doet Eric een stap naar voren, terwijl hij zijn vuisten balt. Hij voelt grote behoefte om deze kerel de kracht van zijn spieren te laten voelen. Doch Lioma springt met een zachte kreet op de Noorman toe en grijpt hem wanhopig vast. „Neen ... neen ..." klinkt haar angstige stem. „Verspil geen aandacht aan dit dwaze gepraat, heer. Spaar hem! Wij weten immers dat hij liegt ..." Zij kan niet uitspreken, want met een ruwe beweging rukt Kaldra haar terzijde. „Kaldra verschuilt zich niet achter vrouwenrokken, zoals deze lafaard! Ik daag deze verrader uit! Dat hij zegge wat hij te zeggen heeft. Spreek op, hoe denkt ge mijn beschuldiging te weerleggen?" „Er is slechts één antwoord op vuige laster," zegt de Noorman tussen zijn opeengeklemde tanden. „Zo ..." En met een bliksemsnelle beweging treft zijn vuist het opstandige hoofd, precies onder de kin!

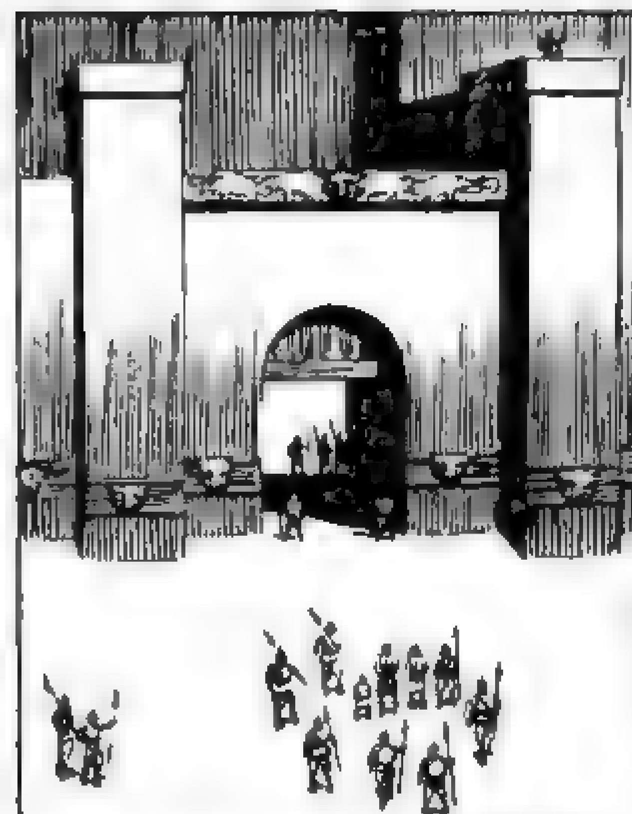

Erics slag is zo snel, dat de hoofdman reeds kreunend neerligt voor de mannen beseffen wat er gaande is. Het meisje Lioma buigt zich sidderend over Kaldra. „Waarom hebt ge dit gedaan?" mompelt ze, zich tot Eric richtend. „Wij weten allen, dat hij leugens vertelde. Waarom dan dit . . . Ge had dit nooit moeten doen . . .!" De Noorman aarzelt een ogenblik. „Ge hebt gelijk . . ." zegt hij. „Ik hoop, dat je mij wilt vergeven, Lioma . . ." „Hij kreeg wat een lasteraar verdient!" zegt de oude Zanai scherp. „Voel geen schuld, die slechts bestaat in het hoofd van een dwaze, jonge vrouw, Noorman." Er gaat een instemmend gemompel op. Niemand let op Kaldra, die moeilijk overeind strompelt. „Zorg, dat hij heengaat . . ." beveelt de oude, een hoofdbeweging in zijn richting makend. „Voorlopig is het gelaat van Kaldra niet welkom rond de vuren van het Verbond der Dolken . . ." En zonder nog verder acht te slaan op de hoofden, wenkt zij de Noorman en Orm haar te volgen naar het vuur. „Uw daad heeft hun eerbied afgedwongen, Noorman," zegt ze, terwijl ze hem beduidt plaats te nemen. „Wanneer de opwinding enigszins bedaard is, zullen zij naar u luisteren, zoals een man van uw rang betaamt!" Eric gaat daar niet op in. „Ik hoop, dat wij nu spoedig kunnen vergaderen," zegt hij rustig. „Scorr volgt mijn spoor. De Priesters van de Beer verspillen geen tijd. Het zou mij niet verbazen, wanneer zij een poging beramen om dit kamp te overvallen." „Uw bezorgdheid heeft geen grond, Noorman!" zegt Zanai bezwerend. „Scorr zal ons nimmer vinden. De weg naar deze vergaderplaats voert door de moerassen. Scorr staat machteloos . . .!"

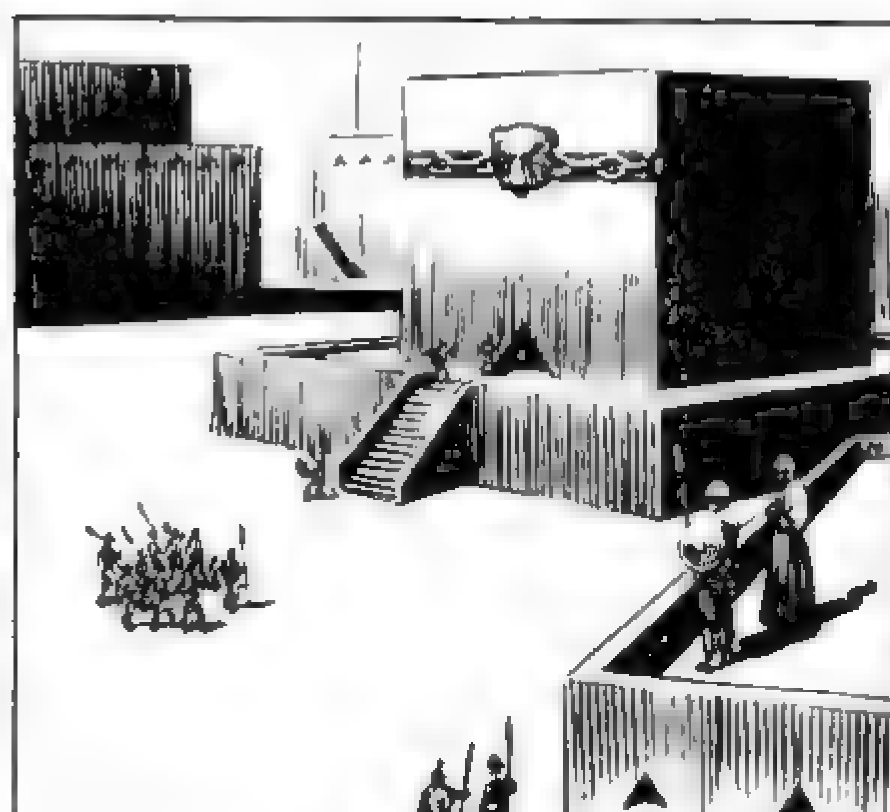

De Noorman laat zijn ogen onderzoekend over het gezicht van de oude vrouw glijden. „Ik hoop dat ge gelijk hebt," zegt hij. „Het schijnt lang geleden dat ik aankwam met Orm en Halfra en mijn trouwe dwerg Pum-Pum. Toch kan het niet meer dan een maand geleden zijn sinds Scorr hen gevangen nam." „En wat gebeurde er met uw andere vrienden?" „Zij werden door Scorr gegrepen samen met een jong opperhoofd, wiens naam Togir luidt. Scorr zond hen door naar de Verboden Stad. Ik heb gezworen dat ik hen zal bevrijden." „De Verboden Stad . . ." Er glijdt een vreemde uitdrukking over het gelaat van de oude vrouw. „Daaruit is geen ontkomen mogelijk . . . Zware wallen rijzen aan alle zijden op. Daar heerst de wreedheid . . ." En terwijl de Noorman naar haar woorden luistert, weet hij niet dat zijn vrienden door een troep krijgers de poort van de Verboden Stad zijn binnengeleid op dezelfde dag. Uitgeput door de lange tocht strompelen zij tussen hun wachters, die hen soms met de schachten van hun speren voor zich uitdrijven. „Bij de baard van mijn vader, die een edelman was," tiert Halfra's stem gesmoord na een nieuwe slag. „Dit zal u berouwen, gespuis. Nog nimmer is een mijner trotse voorvaderen op zo gruwzame wijze behandeld. Dit krijst om wraak!" Doch het enige antwoord dat hij krijgt is een wrede glimlach en een gesist bevel . . .

Halfra werpt snuivend een beledigende blik op de wachters die hem omringen. „En gij, o zoon van een geminacht dier," barst hij dan tegen de dichtstbijzijnde krijgsknecht uit. „Zijt gij nu eens eindelijk van plan mij te vertellen waarheen ge mij en mijn tochtgenoten brengt? Is het wellicht tot uwe armzalige hersens doorgedrongen, dat wij na deze lange tocht allereerst behoefte hebben aan een bad, schone klederen, verzorging, kortom alles om weer enigszins de indruk op de buitenwereld te maken, die men van een edelman verwacht?" Als antwoord wijst de krijger naar een reusachtig, kubusvormig gebouw, dat zich op het midden van een groot plein verheft. „Maak je geen zorg . . ." mompelt de man met een grijns. „Zij, die eenmaal de Steen der Vrees betreden, worden nimmer in de buitenwereld teruggezien." En terwijl de andere krijgers in een honend gelach uitbarsten drijven zij Halfra en diens tochtgenoten de stenen treden op die naar het sombere gebouw voeren. Op datzelfde ogenblik staren Orm en de Noorman ademloos naar de oude vrouw, die hun in de schuilplaats van het „Verbond der Dolken" de legende van de „Verboden Stad" verhaalt. „Maar het grootste geheim van deze stad van de angst ligt besloten in een groot, stenen gebouw, dat in het midden is opgericht. Smeek de Geesten, o Noorman, dat uw vrienden nimmer de Steen der Vrees binnengaan. Want daar geschieden dingen, die woorden te boven gaan . . ."

„Gij vertelt mij, dat mijn vrienden voor altijd verloren zijn, indien zij de Verboden Stad worden binnen gevoerd en wij zitten werkeloos," zegt Eric bitter. „Waarom wachten we nog langer, in plaats van ons klaar te maken voor de strijd? Mijn geduld is uitgeput." Zanai wendt het hoofd. Er is een blik in haar ogen die Eric niet begrijpt. „Het zij zoals ge zegt, Noorman," zegt ze dan. Zij staat op en geeft een dienaar bevel de hoofden bijeen te roepen rond het vuur. Langzaam naderen van alle zijden gestalten en een kwartier later beschijnen de vlammen een wijde kring van mannen, die zwijgend bijeen zitten, hun ogen op de Noorman gericht. Eric herkent Kaldra, die op de achtergrond staat en hem broedend gadeslaat, maar geen woord spreekt. Dan dwalen zijn ogen over de kring. Maar voor hij 'n woord zeggen kan, klinkt Zanai's stem: „Ge zult moeten wachten, Noorman. Ruka is niet in ons midden verschenen en de wetten van mijn volk verbieden een zo gewichtig besluit als dit te doen bespreken, zonder dat alle hoofdlieden van het Verbond aanwezig zijn." Even staart Eric haar strak aan. „Ik wacht tot zonsopgang," klinkt zijn stem dan. „Indien er dan nog niet vergaderd kan worden, zult ge uw besluiten zonder mij moeten nemen, o moeder van de Dolk." Op datzelfde ogenblik houdt de troep krijgers in het moeras halt, om Scorr gelegenheid te geven zijn drift op de gids te koelen. „Spreek, hond!" bijt de man in de wolvepels de sidderende slaaf toe. „Wanneer bereiken wij de schuilplaats van die vervloekte Noorman? Of tracht je mij op een dwaalspoor te leiden . . .?" „Neen, neen," brengt de gids moeilijk uit. „Ik bezweer u bij de geesten . . .! Wij zullen bij zonsopgang de Vergaderplaats bereiken . . ."

Als de eerste schemering van de naderende ochtend tussen de stammen hangt, hoort de Noorman voetstappen achter zich, en zich omwendend ziet hij de oude Zanai. „Gegroet, o Noorman!" zegt de oude vrouw zacht. „Moge deze dag u veel goeds schenken." „Hij kan mij slechts één ding schenken dat ik aanvaard." De Noorman staart in de verte, waar heel vaag een rode weerschijn de hemel tekent. „Roep uw mannen bijeen en bespreek een plan voor de aanval." „Niets liever zou ik doen. Doch mijn mannen zijn als kinderen. Zij houden vast aan de wetten en nemen geen besluit voor alle hoofden bijeen zijn. Zij wachten op de komst van Ruka." „Zij wachten tot er geen vrees meer zal zijn in hun harten, en zij kunnen eindeloos wachten." Eric haalt de schouders op. „Mijn vrienden wachten op mijn hulp in de Verboden Stad." „Daar zit mijn dochter ook gevangen," prevelt de oude vrouw. „Kunt gij ons nog niet een weinig meer tijd laten, Noorman?" „Scorr laat ons geen tijd," antwoordt Eric grimmig. „Ik heb u gezegd, dat ik wachten zou tot de zon opkomt. De tijd van wachten is voorbij, Zanai . . . Ziet!" Boven de kim is een rode bol verschenen en zet de hemel in gloed. Eric rijst op. Doch voor hij nog iets kan zeggen, klinkt plotseling uit de richting van het kamp een luid rumoer op. Krijgsgeschreeuw, wapengekletter en het angstige gegil van vrouwen klinkt door elkaar. En daarboven uit stijgt het bloeddorstige gehuil van een groep aanvallende wolven. De hand van Eric schiet naar zijn zwaard. „Daar hebt ge het loon van uw wachten, Zanai!" bijt hij haar toe. „Scorr overvalt de kampplaats . . ."

De Noorman springt vooruit en rent in de richting van het krijgsrumoer nog voor de beide anderen bekomen zijn van hun verwarring. „Pas op . . ." kermt de roerganger Orm, terwijl hij hijgend de Noorman volgt. „Kijk uit! Wat zijn dat voor manieren om als een dolleman de vijand tegemoet te rennen . . . Dit is geen bedrijf voor een eerlijk zeeman . . . het deugt niet . . . We worden allemaal in de pan gehakt . . . Voorzichtig. Laten we liever eerst eens . . . eh . . . verzamelen . . ." Een onverwacht gekraak in de takken doet de zeeman van schrik verstarren. „D-daar . . .!" stottert hij moeilijk. „Scorr . . . wolven . . . Ondieren en gedrochten. Ik zie iets bewegen, bedoel ik. Kijk uit . . . Pas op!" Inderdaad zijn er in de verte twee donkere figuren in het struikgewas opgedoken, die argwanend blijven staan als ze de kleine groep opmerken. Reeds heft een van hen zijn lans op. De Noorman duikt ineen om het slingerende wapen te ontgaan, als Zanai een scherpe kreet slaakt. „Halt! Krijgers van het Verbond. Hiet staan vrienden." Het dreigend opgeheven wapen zakt. Aarzelend komen de beide krijgers nader. Angst en verwarring hebben hun teken op hun gezichten gegroefd. „Wie zijn jullie?" vraagt de Noorman kort, die nu ook twee mannen van het Verbond herkent. „Wij hielden de wacht aan de oostzijde van het kamp!" mompelt de voorste krijger. „Scorr viel uit het westen aan en wij konden ontkomen. Ik vrees dat wij de enigen zijn," voegt hij er somber aan toe. „Scorrs aanval kwam zo snel, dat niemand er op voorbereid was: het hele kamp is in zijn handen . . ."

„Hoe vond de aanval plaats?" snijdt de Noorman de wachter kort af. „Scorr kan niet veel krijgers bij zich hebben!" „Neen heer, maar hij had zijn wolven . . ." De wachter maakt een wanhopig gebaar. „Eer onze mannen zich konden herstellen, omsingelden Scorrs krijgers de vrouwen en dreigden ze te doden als wij ons niet overgaven." „De lafaards!" mompelt Eric, een ogenblik strak voor zich uitkijkend. Haastig leidt hij hen door het dichte struikgewas, dat het kamp aan alle zijden omgeeft. De krijgers van de Beer staan in een wijde kring geschaard. Hun speren zijn dreigend gericht op de angstige groep, die zij omsingeld houden. En in hun midden staat Scorr, omringd door zijn wolven. Een wrede glimlach speelt om zijn dunne lippen. „Niemand kan Scorr weerstaan," kirt Alhabar, die grijnzend voor hem staat. „De grote Scorr, de dappere aanvaller, de beheerser van slagvelden. Niets kan hem weerstaan. Maar waar is de Noorman?" onderbreekt hij zichzelf met een spottende blik naar Scorr. „Waar is de man die ge hier dacht te vinden? Hè, hè! Hebben de geesten hem soms weggevoerd?" Op datzelfde ogenblik richt de Noorman zich voorzichtig op en wendt zich tot zijn tochtgenoten. „Wij moeten hen onverwachts overvallen," fluistert hij, geen acht slaande op de verbazing, die zich bij het horen van die woorden van de beide krijgers meester maakt. „De mannen hoef je niet te vrezen. En wat de wolven betreft, zodra je mijn teken merkt loop je zo hard je kunt naar de vuren, grijpt brandende takken en jaagt ze daarmee in een hoek . . ." „En wat zal uw teken zijn, heer?" vraagt een der krijgers zacht. „Een pijl . . ." zegt de Noorman geheimzinnig. En de pijl en boog van een der krijgers overnemend verdwijnt hij als een schim tussen het struikgewas . . .

„Spreek!" grauwt Scorr zijn gevangenen toe, terwijl hij dreigend de zware zweep omklemt. „Spreek, honden! Waar is de Noorman?" Er valt een doodse stilte. „Verlangen jullie te sterven, dwazen! Spreek! Wie levert mij de Noorman uit?" „Ik!" Een rauwe stem geeft antwoord. En terwijl er een toornig gemompel opgaat onder de krijgers, dringt Kaldra zich naar voren. Haat broeit in zijn oogjes. Hij is niet vergeten dat Eric hem neersloeg. Hoewel hij Scorr evenzeer verafschuwt als zijn stamgenoten, verlangt hij ernaar zijn vijand in diens handen te zien. „Ik!" herhaalt hij dof. „Laat onze vrouwen en kinderen ongemoeid en ik wijs u de richting waarin de Noorman gevlucht is . . ." Laatdunkend neemt Scorr de verrader op. „Jij meent Scorr eisen te kunnen stellen, mijn vriend? Een onverstandigheid." Een wrede glimlach plooit de dunne lippen. „Men eist niets van Scorr. Men gehoorzaamt . . . als een slaaf! Waar is de Noorman?" „Hè, hè! Als een worm!" kakelt Alhabar voldaan. „Niemand kan de grote Scorr weerstaan. Vergeet dat nimmer, gek. Waar is de Noorman?" „Hier is de Noorman!" klinkt plots een krachtige stem uit het gebladerte van een dichtbijzijnde boom. Een pijl flitst uit de takken te voorschijn en treft de krijger naast Scorr in de borst, die met een schreeuw voorover stort. „Hier is de Noorman! Geen beweging, Scorr . . . of mijn volgende pijl is voor jou . . .!"

Erics stem en de pijl komen zo onverwachts, dat Scorr niet kan begrijpen wat er gaande is. En voor hij kans krijgt zich te herstellen is het of de hel losbreekt. Zodra zij het teken van hun aanvoerder zien, duiken Orm en de beide krijgers uit de struiken op en rukken brandende takken uit het vuur. De dappersten der gevangenen zien hun kans en gebruik makend van de verwarring der Beerkrijgers, dringen zij van achteren op. Geroep en geschreeuw vullen de lucht. „Neer dat zwaard, Scorr!" klinkt de scherpe stem van de Noorman en de machtige kan zich nog maar nauwelijks ter aarde werpen om een nieuwe pijl te ontgaan. „Juist! Neer, dat zwaard!" tiert een bolronde gestalte, die, heftig zwaaiend met een fakkel, toerent. „Laat dit maar over aan een eenvoudig zeeman! Daar! Landkrab!" dondert de roerganger, zijn vijand een gevoelige trap toedienend. „Leer nu eens hoe wij op zee met uw soort kerels omgaan." Eric – midden tussen de worstelende krijgers, die nu aan alle zijden op de verwarde aanhangers van Scorr aanvallen – werpt Orm een waarderende blik toe. Dan wendt hij zich om teneinde een paar bevelen naar achteren te schreeuwen. Met woede tast Scorr naar zijn zwaard. „Nu rekenen wij af, Noorman!" sist hij gesmoord. Hij heft zijn arm voor een verraderlijke stoot. „Dit is de laatste maal dat gij Scorr vernedert . . ."

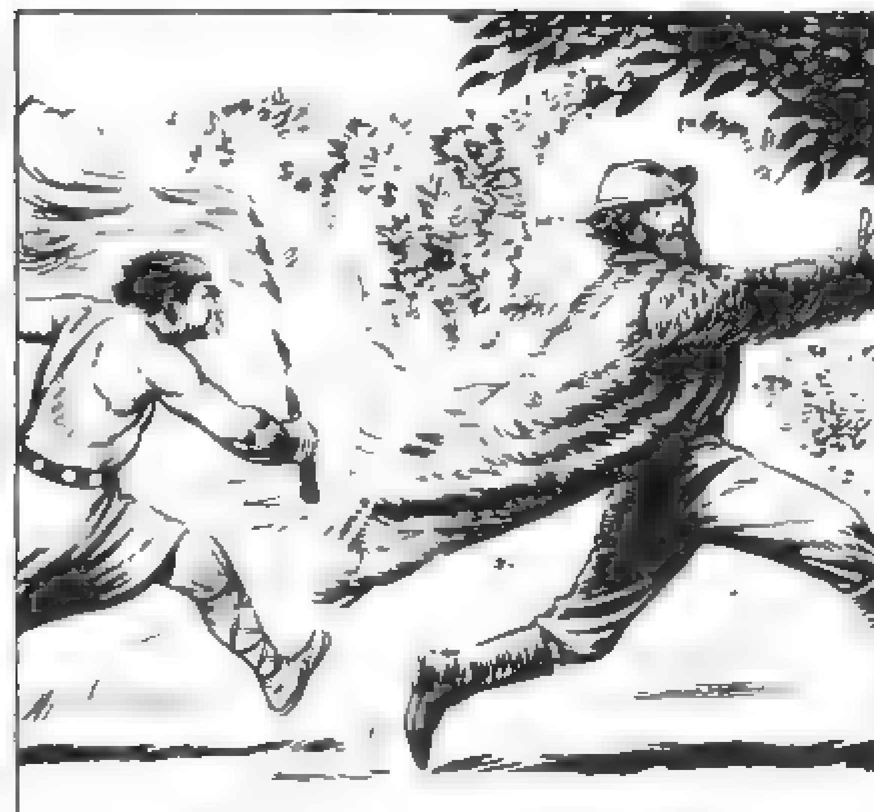

„Sterf dan Noorman!" De beweging waarmee Scorr tijgerachtig opspringt en toestoot is razend snel, maar Erics reactie is sneller. Zijn neersuizend zwaard weert de verraderlijke slag af en drukt het wapen omlaag. Een ogenblik staan beide mannen roerloos tegenover elkaar. „Hef je zwaard – en vecht Scorr!" bijt de Noorman zijn doodsvijand dan toe, terwijl hij snel terugtreedt en de ander gelegenheid geeft vrij over zijn wapen te beschikken. „Dit is het uur van onze afrekening!" Terwijl overal om hen heen verwarde groepen verbeten met elkaar worstelen, ketsen hun zwaarden op elkaar ... Orm heeft geen oog voor de Noorman. Zoals bevolen heeft hij zich met de beide andere krijgers op de wolven gestort en drijft de razende dieren met wilde slagen van zijn fakkel in een hoek. Het bevel waarmee Scorr de dieren tot zich tracht te roepen als Eric hem met snelle slagen achteruit drijft, heeft geen effect. Maar er is een ander die de bewegingen van de Noorman scherp in het oog houdt. „Niemand kan Scorr weerstaan, hè, hè!" prevelt Alhabar, terwijl hij haastig wegsluipt in de richting van het struikgewas. „Maar alleen een gek blijft als de reiger wordt gegrepen door de sperwer. Vaarwel, grootmachtige ..." En onder gesmoord gegiechel duikt hij tussen de struiken. Maar 'n ogenblik voor de takken zich achter hem zullen sluiten, klinkt een verbitterde kreet achter hem. „Sta! Galgeaas!" briest Orm, die zijn oude vijand in het oog krijgt. „Ho! bakzeil! ... daarginds." En woest zwaaiend met zijn vlammend stuk hout stort hij zich hals over kop achter Alhabar aan ...

„Halt! Ho! Sta!" tiert de roerganger, terwijl hij als een os door de struiken dringt. Alhabar werpt een korte blik over zijn schouder als het geraas tot hem doordringt. Een ogenblik lijkt het of hij besluit de razende roerganger te weerstaan, maar het vlammende hout noopt hem tot andere gedachten. „Hé, hé, vriend, schrob je eigen dek," kakelt hij stuipachtig. „Daarginds is strijd genoeg." Hij schiet kronkelend weg tussen het geboomte. „Ik ben een man des vredes . . ." De laatste woorden gaan over in een gesmoorde gil, want de toornige Orm, die hem dicht op de hielen zit, zwaait zijn fakkel vlak onder Alhabars uitwaaiende pelsmantel langs. Het droge bont vlamt direct als een dennetak uit een zomers woud en gele vlammen schieten vlak achter de rug van de voortijlende voerman omhoog. „Sta, galgeaas!" dondert de verbitterde zeeman. „Heer Eric leerde me dat vuur een goed middel tegen wolven is, en dat gaat ook op voor de tweebenige soort, naar het schijnt! Kom hier, lafaard in je wolvepels. Ik zal je de snorharen afschroeien!" Maar de voerman slaat volstrekt geen acht op deze uitnodiging. De uitslaande vlammen achter zijn rug nopen hem tot een snelheid, die hij in zijn gewone doen nooit bereikt zou hebben. Sissend en knetterend schiet hij door het hakhout, tot hij toevallig een klein en ondiep stroompje bereikt. Met een gil stort Alhabar zich in de zacht kabbelende golfjes, en verdwijnt met veel gespat en dichte stoomwolken onder de oppervlakte van de stroom. „Welja!" schreeuwt de roerganger bitter. „Nu ook nog dat goede water verontreinigen! Kom boven, schurk! Wij zijn nog niet klaar met elkaar . . ."

„Kom hier!" nodigt Orm minzaam uit, als Alhabars kruipende gestalte zich een ogenblik weer boven de waterspiegel verheft. Alhabar maakt een afwerend gebaar. „Doe dat vuur weg, vriend!" mompelt hij bezwerend. „Je zult zelf branden. Werkelijk, ik heb daar treurige gevallen van meegemaakt. Eh . . . eh . . . eh . . .!" „Kom op de wal en geef je over, dwarskrab!" roept de onverstoorbare roerganger. „En gauw, want ik zal je een nieuw en treuriger geval van verbranden laten meemaken . . ." „Ik vrees, dat jij mij niet begrijpt!" prevelt Alhabar. „Ik ben een man des vredes en niet zoals jij een wildebras, die graag met vuur speelt . . ." Met een gesmoord gekakel verdwijnt hij onder het wateroppervlak. De grimmige zeeman blijft onverstoorbaar zitten wachten, tot zijn aartsvijand weer bovenkomt, als een visser, die zich deze prooi in geen geval wil laten ontgaan. „En nu de wal op en mee naar heer Eric, of er gebeuren nog heel andere dingen met jou," bezweert Orm dreigend. Alhabar maakt een ellendige indruk zoals hij daar machteloos en druipend tot zijn schouders in de vloed zit. „Goed!" brengt hij moeilijk uit. „Heb medelijden, vriend! Ik geef mij in vol vertrouwen aan je over. Jij schijnt een goed hart te hebben. Hier kom ik, wees vriendelijk voor een man des vredes . . ."

„Gegroet, vriend!" kakelt Alhabar, terwijl hij uit het water kruipt en spottend zijn leren muts oplicht voor Orm, die de merkwaardige voerman vol argwaan opneemt. „De geesten zegenen je edel hart. Het is aardig om in dit land een man te ontmoeten die op zijn stuk weet te staan. Leid mij naar de Noorman, kameraad." „Ik ben je kameraad niet!" bijt de roerganger hem toe, terwijl hij hem, onder veel dreigend gezwaai met zijn fakkel, naar het kamp terugvoert. „Een eerlijk zeeman heeft niets te doen met een stapelgekke landhaai, als jij!" „Hè, hè, hè!" kakelt Alhabar. „Hè, hè, hè, het is een teken van gezondheid om gek te lijken in een land waar de grote Scorr regeert. De geesten mogen met welgevallen op hem neerkijken, ik ben benieuwd hoe de Noorman mijn edele meester behandelt . . ." Op datzelfde ogenblik staat Eric dreigend tegenover de Priester van de Beer. Nu zijn mannen verslagen zijn, zijn wolven machteloos gemaakt, hijzelf door de Noorman ontwapend, bekruipt een machteloze drift Scorr. Broeiend luistert hij naar de slaaf, die Eric vertelt op welke meedogenloze manier Ruka door Scorrs mannen gedood werd. En als de Noorman zich vol verontwaardiging tot hem richt, barst hij uit: „Bespaar mij je gepraat, Noorse hond. Denk niet dat je mij overwonnen hebt. Mijn trouwe dienaar Alhabar is ontkomen. Ha, het zal niet lang duren eer hij met hulp terugkeert . . ." „Hoe jammer dat gij u vergist, meester . . ." snerpt de stem van Alhabar. „Hoewel ge u werkelijk niet ongerust behoeft te maken. Niemand kan Scorr weerstaan, zeg ik altijd. Hè, hè, hè." En onder stuipachtig gelach treedt de spookachtige voerman naast Orm het kamp binnen.

Verbaasd staart de Noorman naar Alhabar, die welgemoed op hem toetreedt, en totaal geen aandacht meer schijnt te hebben voor de verslagen Scorr. Het duurt een ogenblik eer Eric in de druipende gestalte de man herkent met wie hij eens op leven en dood worstelde in het moeras. „Waar komt deze man vandaan, Orm?" vraagt hij kort. Doch de roerganger krijgt geen gelegenheid om te antwoorden. „Een goede vraag, hè, hè, hè!" krast de voerman. „Waar kom ik vandaan, nietwaar? Uit het woud, heer. Ik liep daar te wandelen toen ik een uitnodiging kreeg van deze heer hier een bad te gaan nemen . . ." Hij maakte een wijzend gebaar naar Orm, waarbij hij jammer genoeg zijn bewegingen zo slecht blijkt te beheersen, dat zijn uitzwaaiende hand de roerganger kletsend in het gezicht treft. Met een gil van drift stort Orm zich naar voren. „Uit! Afgelopen! Doodt hem!" krijst hij met verstikte stem. „Een rond zeeman laat zich zoiets niet langer aanleunen. Doodt deze landhaaien!" Een instemmend gemompel stijgt op uit de verzamelde krijgers. Blikken vol haat en afkeer worden op de verblekende Scorr geworpen en op de grijnzende Alhabar, die binnensmonds onverstaanbaar staat te prevelen. „Doodt hen!" roepen vele stemmen. „Weg met hen!" „Mijn mannen eisen de dood van deze aartsvijanden van ons volk, heer!" prevelt de oude Zanai, terwijl ze voor Eric komt staan. „Lever hen over in handen van mijn krijgers!" De Noorman schudt langzaam het hoofd. „Ik heb andere plannen met hen; als gijzelaars hebben ze nog enige waarde . . ." „Als ik 't niet dacht," kakelt Alhabar, „ik ben 'n man van enige waarde . . . dat komt me nu van pas, hèhèhè."

„Zodra de Verboden Stad wordt aangevallen zullen uw vrienden die daar gevangen zitten worden gedood, Noorman," zegt Zanai scherp. „Gijzelaars of géén gijzelaars. En mijn dochter deelt hun lot." De oude vrouw knijpt haar ogen tot spleetjes. „Hoe wilt ge een stad aanvallen die zwaar ommuurd is en in het midden van een kale vlakte ligt? De nadering van een krijgsman wordt door de krijgers van de Beer uren van te voren opgemerkt en de bolwerken zijn onneembaar. Tracht deze gevangenen niet te redden." Een instemmend gemompel gaat achter haar op. En voor Eric kan antwoorden, springt de gids razend van drift naar voren en grijpt Scorr vast. „Hij heeft mij gefolterd in zijn kelders! Hij heeft Ruka laten doden! Het bloed van honderden roept om wraak! Dood aan Scorr!" Met een gil van angst zakt de priester van de Beer op zijn knieën en heft smekend zijn armen naar de Noorman op. „G-genade . . ." kermt hij. „I-ik ben onschuldig . . . M-men heeft m . . . mij gedwongen . . . Anderen bevolen mij . . . Genade heer . . . V-vraag mij alles. Eis van mij wat ge wilt . . . Ik zal uw slaaf zijn . . . Alles . . . Maar niet de dood . . ." Vol walging kijkt de Noorman naar de lafaard. „Je sterven is al even ellendig als je leven, Scorr," bijt hij hem bitter toe. En de man plotseling vastgrijpend: „Spreek . . . wil je alles doen om je armzalig leven te redden?" „Alles h-heer . . . allesss . . . Spreek . . . Geef mij 'n kans . . ." „Je hebt één kans!" zegt de Noorman somber. „Wijs mij een weg waarlangs ik de Verboden Stad binnen kan komen zonder opgemerkt te worden. Wijs mij de weg . . . en je kunt leven, Scorr! . . . Doch zo je weigert, geef ik je over aan dit volk, dat even laf is, als jij zelf . . ."

„Dat kun je niet doen!" knort Orm vertwijfeld als Scorr Eric angstig belooft hem te zullen helpen de Verboden Stad binnen te komen. „Zoiets is zelfmoord! Gebruik je hersens man... eh... heer, bedoel ik. Let op mijn woorden, dit wordt niks als narigheid en ellende...!" „Narigheid en ellende... hè, hè, hè! Je hebt een zonnige kijk op het leven, mijn vriend," giechelt Alhabar spookachtig. „Dit wordt moord en marteling, mag je gerust zeggen! Ik kan goed merken dat je nog nooit in de Verboden Stad bent geweest. Nooit zag ik fraaer folterkamers dan daar, hè, hè, hè. Ze hebben een speciale afdeling voor insluipers..." De oude Zanai richt haar felle ogen waarschuwend op de Noorman. „Geloof hen, heer!" zegt ze bezwerend. „Ge hebt geen schijn van kans. Uw plan is zelfvernietiging. Luister naar mij..." „... en vergader nog twee weken," valt de Noorman haar kort in de rede. „Neen, Zanai. Mijn vrienden zitten in de Verboden Stad gevangen en ik zal hen bevrijden, ook al moet het mij het leven kosten. Geef mij uw boog en pijlen," wendt hij zich tot de krijger die naast hem staat. „Ik zal die wapens nodig hebben." Hij dankt de man, die ze hem bereidwillig toesteekt, met een hoofdknik... „Volg mij, Scorr, zo je je leven redden wilt." Het volgende ogenblik heeft hij zich omgewend en verdwijnt met zijn gevangene tussen de hoge bomen. Orm staart hem huiverend na. „Kijk hem daar nu lopen," prevelt de brave roerganger verslagen. „Rechtstreeks zijn dood tegemoet! Ach, ach, dat ik zo mijn liefste vriend moet verliezen..."

Lees het volgende deel
18 Het geheim van de verboden stad

In deze serie zijn verschenen:

I: *De Steen van Atlantis*

II: *De ondergang van Atlantis*

III: *De Sultan van Akaïm*
De Geheimzinnige Bron

IV: *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen

V: *De valse Koning*

VI: *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs

VII: *Het Rijk van het Midden*

VIII: *Storm over China*

IX: *De Zoon van Eric de Noorman*

X: *De strijd om het Recht*
De zwarte ruiter

XI: *De Koning der Steppen*

XII: *De Boog van Allard*
Het Tyrfing-mysterie

XIII: *De twintig laatsten*
Strijd om Heidrun

XIV: *De prijs der wrake*

XV: *De Vloek van het Goud*
Het Moerasmonster

XVI: *De wolven van Scorr*

XVII: *Het verbond der Groene Dolken*

XVIII: *Het geheim van de Verboden Stad*